Περιοδος 2η,
Νο 74
Ιουνης '98
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδιδεται απο την Οργανωση Εργατικη Δημοκρατια

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Το βρώμικο χαρτί των αφεντικών για ν' αποκρύψουν τις ευθύνες τους για τη κρίση

σελ: 6 - 7

Τιμη ενισχυσης 1 λιρα

Να πληρώσουν αυτοί που έφαγαν τα εκατομμύρια

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

Η καταψήφιση του φορολογικού πακέτου απο τη Βουλή ήταν μιά πρώτη ήττα της κυβέρνησης. Χρειάζονται απεργίες και κινητοποιήσεις γιά να αποσυρτούν οριστικά, ολα τα φορολομπηχτικά μέτρα. Η διάθεση από την πλευρά της εργατικής τάξης υπάρχει.

Η άποψη μας σελ. 3

Εκδήλωση για τα 50 χρόνια απο τις απεργίες του '48

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε η εκδήλωση της Εργατικής Δημοκρατίας που έγινε στο Σκαλί Αγλαντζιάς στις 8 του Μάη, για τα 50 χρόνια απο την απεργία των μεταλλωρύχων το '48.

Δεκάδες άτομα μαζεύτηκαν στις σπηλιές στο Σκαλί, σ' ένα χώρο που παλιά ήταν λατομείο, για ν' ακούσουν και να κουβεντιάσουν για την μεγαλύτερη απεργία που έγινε ποτέ απο Ελληνες και Τούρκους εργάτες στην Κύπρο.

Κύριοι ομιλητές στην εκδήλωση ήταν, ο βετεράνος συνδικαλιστής Παντελής Βαρνάβα και ο Ντίνος Αγιομαμίτης απο την Εργατική Δημοκρατία.

Ο Παντελής Βαρνάβα που ήταν γραμματέας της συντεχνίας των μεταλλωρύχων της ΠΕΟ κατά την διάρκεια της απεργίας, περιέγραψε τις άθλιες συνθήκες κάτω απο τις οποίες δούλευαν οι μεταλλωρύχοι στα έγκατα της γής, σε 1000 πόδια βάθος, και την απάνθρωπη στάση της εταιρείας που τους ανάγκασε να κατέβουν σε απεργία

Εδωσε εξαιρετικές περιγραφές για τον ενθουσιασμό και την αυτοπεποίθηση των μεταλλωρύχων αλλά και των οικογενειών τους που οργάνωναν καθημερινά συγκεντρώσεις στα χωριά της περιοχής για να περιφρουρήσουν την απεργία και να αποτρέψουν την πρόσληψη απεργοσπαστών. Καθημερινά, γυναίκες και παιδιά, Ελληνίδες και Τουρκάλλες έπαιρναν μέρος στον αγώνα.

«Η Κύπρος μοιράστηκε στα δύο τότε» ειπε. «Απο την μια ήταν η εταιρεία που λειτουργούσε σαν κράτος εν κράτη, η αποικιοκρατική κυβέρνηση, η δεξιά και ο τύπος της, η ηγεσία της εκκλησίας και η ηγεσία των νεων συντεχνιών [ΣΕΚ] . Το "μαύρο μέτωπο", όπως το αποκαλούσαμε τότε. Απο την αλλή ήταν οι μεταλλωρύχοι, η εργατική τάξη, οι αγρότες και τα μεσαία στρώματα. Η απεργία έγινε υπόθεση όλου του λαού». Αυτή η αλληλεγγύη και συμπαράσταση, οικονομική και ηθική ήταν που κράτησε την απεργία ζωντανή. Οι απλοί άνθρωποι πρόσφεραν πρόθυμα λεφτά και τρόφιμα, παρά την φτώχια και την εξαθλίωση που επικρατούσε εκείνη την εποχή. Στις 124 μέρες που κράτησε η απεργία μαζεύτηκαν σε μετρητά και είδη, περισσότερα απο 40.000 λίρες που με τα δεδομένα της εποχής αντιστοιχούν με 1.5 εκατομμύριο λίρες σήμερα.

Αναφέρτηκε ο σ. Π. Βαρνάβα στις συγκρούσεις με την αστυνομία και τους απεργοσπάστες και στις δεκάδες τραυματίες απεργούς, ελληνες και τούρκους, γυναίκες και άντρες.

Μίλησε για την φανταστική ενότητα Ελληνων και Τούρκων εργατών και για το πώς ήταν αδελφωμένοι, οχι μόνο στις γαλαρίες των μεταλλείων αλλα και στον αγώνα και στην φυλακή που τους έριχνε κατά εκατοντάδες η αποικιοκρατική κυβέρνηση. Μιά ενότητα που *«σφυρηλατήθηκε μέσα στο καμίνι του αγώνα»* οπως είπε χαρακτηριστικά.

Εμπόδιο σ'αυτή την ενότητα ήταν το ζήτημα της ένωσης γιά την οποία οι τουρκοκύπριοι αντιδρούσαν. «Αν καταφέραμε να έχουμε αυτή την ενότητα ήταν γιάτι εμείς αποφεύγαμε νά μιλούμε για την ένωση. Αν εκινούσαμε αυτό το θέμα κάνενα αγώνα δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε», τονισε ο σ. Π. Βαρνάβα.

Επεσήμανε ακόμα, ότι, «οι απολαβές και οι κατακτήσεις που έχει σήμερα η εργατική τάξη είναι αποτέλεσμα των αγώνων εκείνης της περιόδου, του '40 - '50. Σ' αυτούς τούς αγώνες οι Τούρκοι έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο. Αγωνιστήκαμε μαζί και έχουμε υποχρέωση να τους πιστώσουμε γι΄αυτή τους τη συμβολή στους αγώνες που κάνανε και στις απολαβές που έχουμε σήμερα. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε ποτέ».

Κλείνοντας τόνισε την ανάγκη να διασωθεί αυτή η ιστορία του κινήματος για να μην χαθεί και να μην διαστρεβλωθεί όπως κάνουν σήμερα με τον Γρίβα.

Μιλώντας ο σ. Ντίνος Αγιομαμίτης τονισε την μεγάλη σημασία που έχει αυτή η απεργία, όχι μόνο γιατί δεν επέτρεψε τότε στην αντίδραση να περάσει τα σχέδια της και να κτυπήσει το εργατικό κίνημα αλλά και για όλα τα στοιχεία που την χαρακτήρισαν: Τη συλλογική οργάνωση και δράση από τα κάτω, τη διεθνιστική ενότητα Ελληνων και Τούρκων, τη συμπαράσταση και αλληλεγγύη απο ολόκληρη την εργατική τάξη.

Στοιχεία που τις έδωσαν τη δυνατότητα να κρατήσει τέσσερεις μήνες και να φτάσει σε δυό παγκύπριες παναπεργίες που συνοδεύτικάν απο μαζικά και μαχήτικα συλλαλητήρια που έγιναν μετά τις επιθέσεις της αστυνομίας εναντίον των απεργών στο Μαυροβούνι και το Ξερό.

Επεσήμανε ότι αυτή η κορύφωση της απεργίας θα μπορούσε να εξελιχτεί σε μιά γενικότερη εξέγερση ενάντια στην αποικιοκρατία, που να διεκδικεί όχι μόνο οικονομικά αιτήματα αλλα και δημοκρατικά δικαιώματα και πολιτικές ελευθερίες. Μια εξέγερση που θα μπορούσε να βρεί δικαίωση μόνο στη προοπτική της σοσιαλιστικής επανάστασης. Η αριστερά όμως αντί να προβάλει μιά τέτοια προοπτική, ακολουθούσε μια εθνικιστική πολιτική υιοθετώντας το σύνθημα της ένωσης και ψάχνοντας συμμαχίες με την αστική τάξη και την δεξιά. Εκείνους δηλαδή που είχαν αποδειχτεί οι μεγαλύτεροι εχθροί της απεργίας. Ετσι χάθηκε μια θαυμάσια ευκαιρία για ένα κοινό αντιαποικιακό μέτωπο ελλήνων και τούρκων που θα μπορούσε ν' αλλάξει την πορεία της ιστορίας στη Κύπρο

Ωστόσο η απεργία των μεταλλωρύχων του '48 παραμένει μια κορυφαία στιγμή για το εργατικό κίνημα στη Κύρπο και στον αγώνα μας για επαναπροσέγγιση, με τους τουρκοκύπριους εργαζόμενους.

Κλείνοντας ο σ. Ν. Αγιομαμίτης τόνισε οτι, «τα στοιχεία που χαρακτήρισαν την απεργία είναι και σήμερα πολύ σημαντικά στον αγώνα της εργατικής τάξης για να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις του κεφαλαίου που θέλει να μας γυρίσει πίσω στις συνθήκες της δεκαετίας του 40. Χρειάζεται να ξαναζωντανέψουμε αυτές τις παραδόσεις των εργατικών αγώνων, του διεθνισμού και της εργατικής αλληλεγγύης.

Αγγελική Μιχαήλ

ΦΙΕΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΑ ΓΡΙΒΑ

Λιτότητα, ανεργία, γριβισμός να φύγει ο Συναγερμός

Τρεις μήνες μετά την επανεκλογή Κληρίδη, η προσπάθεια εξαγνισμού του Γρίβα βρίσκεται και πάλι στην ημερήσια διάταξη της Δεξιάς. Σε συμπόσιο που οργάνωσε η νεολαία του ΔΗΣΥ, και στο οποίο παρευρέθηκαν όλοι οι "εκλεκτοί" κυβερνητικοί, εκκλησιαστικοί, συναγερμικοί και πραξικοπηματικοί παράγοντες, ακούστηκε και το εξής - "κουφό":

"Ενταύθα δεν είναι άσκοπο να υπογραμμιστεί ότι οι κομμουνιστές [την περίοδο της ναζιστικής κατοχής στην Ελλάδα], εκπροσωπούμενοι απο δυο ηγέτες, πρότειναν στον Γεώργιο Γρίβα να αναλάβει την ηγεσία τους" (Γ. Σπανός, "Ο Άγων" 28/5/98).

Όλα αυτά θα ήταν γελοία αν δεν ήταν επικίνδυνα. Καθόλου δεν διαφέρουν σε προσανατολισμό απο τις πρόσφατες απόπειρες κάποιων άλλων περισπούδαστων ακροδεξιών στην Ευρώπη να "αποδείξουν" ότι το ναζιστικό ολοκαύτωμα δεν έγινε ποτέ, ότι το Άουσβιτς και οι θάλαμοι αερίων είναι αποκύημα της φαντασίας των σοσιαλιστών και των εβραίων.

Να τους φρεσκάρουμε τη μνήμη. Ο Γρίβας ήταν αρχηγός της φασιστικής οργάνωσης "Χ" και συνεργάτης των Ναζί στην Ελλάδα τον καιρό της κατοχής. Συνεργάστηκε με τους Άγγλους όταν αποβιβάστηκαν στην Ελλάδα το 1944 και πρωτοστάτησε στη σφαγή δεκάδων αριστερών αγωνιστών. Τόσο μισητός ήταν ο Γρίβας και η φασιστική οργάνωση του, που στις πρώτες εκλογές που έγιναν στην μετεμφυλιοπολεμική Ελλάδα πήρε μόλις το 0,86% των ψήφων.

Στην Κύπρο, σαν αρχηγός της ΕΟΚΑ το 1955-59 εκτέλεσε περισσότερους αριστερούς και τουρκοκύπριους απ' ότι άγγλους στρατιώτες. Συγκεκριμένα κατά την περίοδο του 1955-59 σκοτώθηκαν 504 άτομα. Απο αυτούς μόνο 142 ήταν Άγγλοι. Έγραφε τότε χαρακτηριστικά για τις δολοφονικές του επιχειρήσεις: *"Οι κομμουνισταί είναι οι αντίπαλοι μας είτε το θέλουμε είτε όχι. Ενδείκνυται να τους εξοντώσουμε ως πολιτική οντότητα".* Ο Γρίβας έκλεισε τη "σταδιοδρομία" του όπως την άρχισε, σαν ο αρχηγός της δολοφονικής και πραξικοπηματικής ΕΟΚΑ Β'.

Η απάντηση

Όλα αυτά τα συμπόσια παραποίησης της ιστορίας έχουν βέβαια σκοπό να εξαγνίσουν τους εοκαβητατζήδες που συντρόφεψαν τον Κληρίδης στα χρόνια της πολιτικής του απομόνωσης, αμέσως μετά το 1974. Αλλά όχι μόνο.

Η κυβερνητική παράταξη παίζει σήμερα το χαρτί του Γριβισμού για δυο ακομα λόγους: Πρώτο, θέλει να καλλιεργήσει ένα κλίμα εθνικιστικής έξαρσης που να ευνοεί την πολεμοκαπηλία της. Η γριβολαγνεία και η πυραυλολαγνεία πάνε πακέτο. Δεύτερο, θέλει να φέρει τη διάσπαση μέσα στους χώρους δουλειάς. Να διασπάσει τις συντεχνίες και τους ίδιους τους εργαζόμενους για να μπορεί να ελπίζει ότι τα φορολογικά της πακέτα και το κτύπημα των εργατικών κατακτήσεων θα έχουν απέναντι τους ένα αποδυναμωμένο αντίπαλο.

Τις μέρες του συμποσίου, το εκφραστικό όργανο του ΑΚΕΛ, η "Χαραυγή", δημοσίευσε μια σειρά απο αξιόλογα άρθρα για τη "δοσίλογη οργάνωση Χ". Είναι σίγουρα σημαντικό να εξοπλιζόμαστε με επιχειρήματα ενάντια στους νοσταλγούς του "Ελλάς, Ελλήνων, Χριστιανών".

Τα ιστορικά στοιχεία όμως απο μόνα τους δεν πρόκειται να σταθούν εμπόδιο στα σχέδια της κυβέρνησης και την αποθράσυνση της ακροδεξιάς. Εκτός απο επιχειρήματα χρειάζεται κάτι ακόμα: Η κινητοποίηση.

Αν σήμερα παλεύουμε για αυτά που κάποτε θεωρούνταν αυτονόητα, σε μεγάλο βαθμό οφείλεται σε μια ολόκληρη προηγούμενη πενταετία "ήπιας" και "δημιουργικής αντιπολίτευσης". Ο δρόμος αυτός είναι αποδεδειγμένα αδιέξοδος.

Το ΑΚΕΛ μπορούσε και έπρεπε να είχε καλέσει αντιεκδήλωση διαμαρτυρίας που να κάνει τους γριβικούς να ψάχνουν να κρυφτούν στους υπόνομους που τους ξέβρασαν.

Η μόνη υπεύθυνη αντιπολίτευση είναι αυτή που ενεργοποιεί και δεν παθητικοποιεί την αγανάκτηση που υπάρχει.

Δάφνος Οικονόμου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Απεργίες για ν' αποσυρτούν τα φορομπηχτικά μέτρα

Η κυβέρνηση Κληρίδη ακολουθώντας την γνωστή τακτική, ότι τα αντιλαϊκά μέτρα παίρνονται στην αρχή της θητείας της κατέβασε ένα άγριο φορολογικό πακέτο.

Τα ίδια είχε κάνει και την προηγούμενη πενταετία όταν ανέβασε τον ΦΠΑ από 5% σε 8%. Αυτή την φορά όμως έσπασε το μούτρα της.

Ενθαρρυμένος ο Χριστοδούλου από την ανοχή και την υποχωρητικότητα που έδειξε η αντιπολίτευση αυτούς τους μήνες στο θέμα των απολύσεων, των ιδιωτικοποιήσεων, των συλλογικών συμβάσεων, (οι οικοδόμοι έκλεισαν με ψίχουλα) κατάθεσε στην βουλή ένα μάτσο από αντεργατικές φορολογίες με τον πιο προκλητικό τρόπο.

Ξέχασε τις προεκλογικές υποσχέσεις που έδινε ότι δεν θα βάλουν άλλες φορολογίες για το '98. Ξέχασε τις δεσμεύσεις που ανάλαβε ο ίδιος ο Κληρίδης απέναντι στον Λυσσαρίδη, για να αρπάξει τις ψήφους τις ΕΔΕΚ.

Νόμιζε ο «υπέρ-υπουργός» και μέλος της «μικρής Χούντας» όπως τον κατηγορούσε ο Κυπριανού, ότι ο κόσμος θα τα είχε ξεχάσει όλ' αυτά, και τα κόμματα θα ψήφιζαν το φορολογικό του πακέτο. Λογάριασε όμως χωρίς τον ξενοδόχο. Ξενοδόχος στην συγκεκριμένη περίπτωση είναι η εργατική τάξη, η οποία έδειξε από την πρώτη κιόλας στιγμή της επανεκλογής Κληρίδη, ότι δεν θα δέχονταν παθητικά τις επιθέσεις στις καταχτήσεις της και το βιοτικό της επίπεδο. Οι λιμενεργάτες, οι μουσικοί, οι ταχυδρομικοί, οι κοινωνικοί λειτουργοί κατέβηκαν αυτή τη περίοδο σε απεργίες αγνοώντας τα καλέσματα όχι μόνο των πολιτικών αλλά πολλές φορές και της ίδιας της συνδικαλιστικής τους ηγεσίας. Ο θυμός και η αγανάκτηση είναι σήμερα έντονος σε πολλά κομμάτια της εργατικής τάξης. Με αυτά τα δεδομένα ακόμη και να ήθελαν τα κόμματα να ψηφίσουν τις φορολογίες δεν θα τολμούσαν.

Απόγνωση

Το φορολογικό πακέτο του Χριστοδούλου και ο τρόπος που προσπάθησε να το επιβάλει έρχεται να επιβεβαιώσει ότι τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός είναι πολύ πιο σοβαρά απ' ότι επίσημα παραδέχεται η κυβέρνηση. Τα ελλείμματα έφτασαν στο 5.2% για το '97 και προβλέπεται να τιναχτούν πάνω από το 7% για το '98. Εργοστάσια κλείνουν συνεχώς ενώ η ανεργία έχει φτάσει στο πιο ψηλό ποσοστό των τελευταίων χρόνων.

Σε τέτοιες συνθήκες κρίσης τα προβλήματα και οι πιέσεις που μπαίνουν στην κυβέρνηση και την άρχουσα τάξη είναι μεγάλες. Το χαρτί της ένταξης στην Ε.Ε. μπορεί να χρησιμοποιείται με αξιοπιστία ενάντια στους τουρκοκύπριους μόνο στο βαθμό που ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός καλύπτει τους οικονομικούς όρους για ένταξη.

Η κυβέρνηση βρίσκεται πραγματικά σε κατάσταση πανικού και απόγνωσης. Αυτό σήμερα είναι μία διαπίστωση που την κάνει όχι μόνο η Εργατική Δημοκρατία αλλά και τα επίσημα κόμματα, ακόμη και αυτά που συγκυβερνούν με τον Συναγερμό. Το ίδιο φανερή είναι και η διάσπαση και η κρίση, όχι μόνο στον Συναγερμό αλλά και μέσα στην ίδια την άρχουσα τάξη. Είναι χαρακτηριστικές οι διαφωνίες του Προδρόμου για τις φορολογίες και οι αιχμές του Αναστασιάδη εναντίον του Χριστοδούλου. Είναι φανερές ακόμη οι πιέσεις των συνδέσμων βιομηχάνων και εργοδοτών για το τρόπο που πρέπει να μεθοδευτούν οι φορολογίες αλλά και οι ιδιωτικοποιήσεις, η απαγόρευση των απεργιών και το φάγωμα της ΑΤΑ.

Η αντιπολίτευση

Ενώ η κυβέρνηση βρίσκεται σε απόγνωση, κλονίζεται από εσωτερικές διαφωνίες και απειλείται με πολιτική κρίση, η αντιπολίτευση κρατά μία στάση αναμονής και υπομονής απέναντι της. Σε τηλεοπτική αντιπαράθεση με τον Χριστοδούλου ο Κίκης Καζαμίας του ΑΚΕΛ, παρά το ότι διαπιστώνει ότι η κυβέρνηση βρίσκεται σε απόγνωση, δηλώνει ότι *«το ΑΚΕΛ δεν θέλει να βάλει κλάπα στην κυβέρνηση»* και την καλεί να ετοιμάσει ολοκληρωμένο σχέδιο για τις φορολογίες και να το συζητήσει με τα κόμματα.

Παρόμοιες προτάσεις, έκαναν και τα άλλα κόμματα ενώ η ΕΔΕΚ δήλωσε ότι είναι έτοιμη να ψηφίσει μία αύξηση του ΦΠΑ με την προϋπόθεση ότι αύτη θα πάει στην «άμυνα». Είναι φανερό ότι τα κόμματα δεν θα δυσκολευτούν να ψηφίσουν αυτές ή κάποιες παρόμοιες φορολογίες αν η κυβέρνηση τις συζητήσει από πριν μαζί τους.

Δεν πρέπει να έχουμε καμία αυταπάτη ότι η Βουλή θα μας προστατέψει από τις αντεργατικές επιθέσεις της κυβέρνησης.

Το ΑΚΕΛ παρά τις αναφορές της ηγεσίας του σε αντεργατικές φορολογίες και την δήλωση του Χριστόφια για κινητοποιήσεις, είναι αμφίβολο αν θα οργανώσει οποιαδήποτε μαζική και δυναμική αντίδραση ενάντια στις φορολογίες. Η πρόταση που και αυτό έχει να κάνει είναι, ελάτε να τα συζητήσουμε.

Αυτό φαίνεται και από την στάση που κρατά στο θέμα των ιδιωτικοποιήσεων και της απαγόρευσης των απεργιών. Αυτά όλα αποτελούν μέρους του ίδιου πακέτου μέτρων που θέλει να επιβάλει η κυβέρνηση και τ' αφεντικά στην εργατική τάξη. Θέλουν να επιβάλουν απαγόρευση των απεργιών για να μπορέσουν μετά να προχωρήσουν στις ιδιωτικοποιήσεις, το φάγωμα της ΑΤΑ και άλλων καταχτήσεων. Μπροστά σε αυτή την επίθεση το ΑΚΕΛ δηλώνει έτοιμο να συζητήσει ρύθμιση των απεργιών μέσα στα πλαίσια του Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων αλλά όχι με νόμο. Στη ουσία όμως το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο, η εξουδετέρωση της αντίστασης των εργαζομένων. Για τις ιδιωτικοποιήσεις δηλώνει ότι «δεν τις αντιμετωπίζει δογματικά» και φαίνεται έτοιμο να τις συζητήσει.

Αγανάκτηση

Αυτή η στάση έρχεται σε διάσταση με τον θυμό και την αγανάκτηση που προκαλούν μέσα στην εργατική τάξη αυτές οι επιθέσεις. Η μεγάλη μάζα των εργαζομένων αυτή τη στιγμή όχι μόνο θέλει να βάλει «κλάπα» στην κυβέρνηση αλλά θα ήθελε να της δώσει μία γερή γροθιά και να την ξεφορτωθεί.

Αυτή τη διάθεση είναι που θα έπρεπε να οργανώσει το ΑΚΕΛ και να την μετατρέψει σε απεργίες και συλλαλητήρια και όχι να καλεί την κυβέρνηση σε συζήτηση για να βρουν τρόπο για μείωση των ελλειμμάτων.

Πως δημιουργήθηκαν όμως αυτά τα ελλείμματα; Μήπως από τις δαπάνες για να χτιστούν νέα νοσοκομεία, νέα σχολεία, για να γίνουν νέοι δρόμοι ή η Πανεπιστημιούπολη και η φοιτητική εστία, ή μήπως εξαιτίας της αύξησης των μισθών και των συντάξεων ή από προσλήψεις γιατρών, καθηγητών, ταχυδρομικών, κοινωνικών λειτουργών;

Τίποτα απ' όλ' αυτά δεν έχει γίνει. Τα νοσοκομεία και τα σχολεία βρίσκονται υπό διάλυση εξαιτίας των ελλείψεων σε προσωπικό και εξοπλισμό. Οι ταχυδρομικοί και οι κοινωνικοί λειτουργοί αγωνίζονται εδώ και χρόνια για την πρόσληψη προσωπικού. Οι μισθοί και οι συντάξεις έχουν ουσιαστικά παγώσει τα τελευταία χρόνια. Τα διάφορα επιδόματα και φοροαπαλλαγές στους αναπήρους και αλλά άτομα με ανάγκες έχουν κοπεί.

Αυτή η κυβέρνηση κανένα έργο δεν τελείωσε. Σύμφωνα με καταγγελίες βουλευτών έργα των οποίων τα κονδύλια εγκρίνονται, μένουν στα χαρτιά, χωρίς να υλοποιούνται.

Τα ελλείμματα δημιουργήθηκαν από τα εκατομμύρια που χάρισε στους ξενοδόχους και τους βιομηχάνους σαν επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και άλλα «κίνητρα». Ο ίδιος ο Χριστοδούλου καμάρωνε ότι έδωσε τα τελευταία δυο χρόνια 54 εκατομμύρια στους ξενοδόχους και 35 στους βιομηχάνους.

Την μερίδα του λέοντος όμως από τα ελλείμματα την έφαγαν οι δαπάνες για τους εξοπλισμούς που πλησιάζουν στο 8% του ΑΕΠ. Μόνο για τους S 300 θα πληρώσουμε 600 εκατομμύρια λίρες. Οι εξοπλισμοί φέρνουν όχι μόνο τον κίνδυνο πολέμου πιο κοντά αλλά και τους φόρους και τη λιτότητα.

Η εργατική τάξη δεν έχει καμία ευθύνη γι' αυτά τα ελλείμματα και κανένα λόγο να πληρώσει γρόσι την στιγμή μάλιστα που εργοδότες, βιομήχανοι και τραπεζίτες βλέπουν τα κέρδη τους να εκτινάσσονται στα ύψη τα τελευταία χρόνια. Οι τράπεζες ανακοίνωσαν κέρδη δεκάδων εκατομμυρίων λιρών η μια μετά την άλλη. Η Λαϊκή Τράπεζα 44.4 εκ, ο Σιακόλας και η Woolworth αύξησε τα κέρδη κατά 70.2%!. Ακόμα και η ΚΕΟ που πέταξε στο δρόμο πρόσφατα 80 εργαζόμενους (με κόστος μισθών μόνο 700.000 λίρες) αύξησε τα κέρδη της κατά 16.2% ανεβάζοντας τα στα 4.3 εκ.

Σ' αυτούς έδωσε τα εκατομμύρια η κυβέρνηση και από αυτούς να τα πάρει. Γι αυτό η απάντηση της αριστεράς θα έπρεπε να ήταν ένα ξεκάθαρο «φορολογήστε τα κέρδη, φορολογήστε τους πλούσιους», σταματήστε τους εξοπλισμούς.

Με μία τέτοια πολιτική θα έπρεπε η αριστερά να μπει μπροστά και να οργανώσει απεργίες και κινητοποιήσεις για να αποσυρθούν όλα τα φορομπηκτικά νομοσχέδια. Η διάθεση από την μεριά της εργατικής τάξης υπάρχει. Αριστεροί και δεξιοί εργάτες σήμερα είναι εξοργισμένοι και θέλουν να παλέψουν ενάντια στην κυβέρνηση και τ αφεντικά που προσπαθούν να βάλουν χέρι στις κατακτήσεις μας.

Με μία τέτοια πολιτική μπορούμε να μετατρέψουμε αυτή τη πρώτη ήττα της κυβέρνησης σε μεγαλειώδη νίκη που να γίνει η αρχή της πτώσης της, η αρχή του τέλους της.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΠΑΡΤΥ

Εργατικής Δημοκρατίας

Κέντρο Φράκτης στα Λατσιά

Παρασκευή 26 Ιουνη, ώρα 9:00μμ

Ζωντανή μουσική, γλέντι, χορός, κληρώσεις με πλούσια δώρα.

Τιμή: 7 λίρες με φαγητό και ποτό 5 λίρες για μαθητές και ξένους εργάτες.

Σας περιμένουμε όλους

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Ανοίγουμε αυτό το μήνα την νέα μας οικονομική εξόρμηση γιά 4,000 χιλιάδες λίρες μέχρι το τέλος του 1998.

Η μόνοι πόροι που έχει η Εργατική Δημοκρατία, είναι οι συνδρομές των μελών και φίλων της. Είμαστε σίγουροι ότι και αύτή τη φορά θα ανταποκριθείτε γενναιόδωρα ώστε να καλύψουμε το στόχο μας.

Η ύπαρξη μιάς σοσιαλιστικής εφημερίδας μέσα στους χώρους δουλειάς και η παρουσία των επαναστατών σοσιαλιστών μπορούν να κάνουν τη διαφορά. Ιδιαίτερα σήμερα που η εργατική τάξη αντιμετωπίζει την πιό άγρια επιθέση της κυβέρνησης και των αφεντικών. Βοηθείστε μας να εκπληρώσουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο αυτά τα καθήκοντα.

4000

3000

2000

1000

0

Πυρηνικες δοκιμές Ινδίας – Πακιστάν

Ο εφιάλτης παραμονεύει

Στα τέλη του Μάη μια σειρά από πυρηνικές δοκιμές που πραγματοποίησαν η Ινδία και το Πακιστάν έχουν φέρει τις δυο χώρες στα πρόθυρα ενός τέταρτου Ινδό-Πακιστανικού πολέμου, απειλώντας με ανάφλεξη ολόκληρη την περιοχή της Νότιας Ασίας.

Το Πακιστάν πραγματοποίησε τις πυρηνικές δοκιμές σαν απάντηση στις δοκιμές που πραγματοποίησε η Ινδία λίγες μέρες προηγούμενα.

Αυτή η νέα κούρσα εξοπλισμών απειλεί με αποτέφρωση τους πληθυσμούς της περιοχής.

Τα τελευταία 50 χρόνια ολόκληρη η περιοχή έχει μετατραπεί επανειλημμένα σε λουτρό αίματος. Η διαίρεση της βρετανικής Ινδίας σε δυο κράτη, την Ινδία και το Πακιστάν, προκάλεσαν τεράστιας κλίμακας σφαγές και βίαιες μετακινήσεις πληθυσμών ενώ οι δυο χώρες συγκρούστηκαν πολεμικά 3 φορές. Οι συνοριακές διαφορές της Ινδίας με την Κίνα οδήγησαν το 1962 στην ήττα του ινδικού στρατού απο την Κίνα.

Η άρχουσα τάξη της Ινδίας με την ανάπτυξη του πυρηνικού οπλοστασίου της διεκδικεί μια σημαντική θέση στην παγκόσμια πολιτική αρένα. Με τον τίτλο "Η Ινδία βρίσκεται στο κατώφλι του να γίνει μια υπερδύναμη" καυχιόταν η εφημερίδα Pioneer του Νέου Δελχί αμέσως μετά τις δοκιμές. Στα σύνορα της Ινδίας βρίσκεται η Κίνα, μια αναπτυσσόμενη οικονομική και στρατιωτική δύναμη που την ανταγωνίζεται σε επενδύσεις, αγορές και εξοπλισμούς.

Απο τις αρχές της δεκαετίας του '70 η ινδοπακιστανική διαμάχη διεξαγόταν μέσα στον διευρυμένο ανταγωνισμό των υπερδυνάμεων. Οι ΗΠΑ και η Κίνα ήταν οι κύριοι προμηθευτές οικονομικής και στρατιωτικής βοηθείας στο Πακιστάν. Σαν αντιστάθμισμα αυτής της συμμαχίας η Ινδία διατηρούσε στενές σχέσεις με τη Σοβιετική Ένωση. Η κατάρρευση όμως των σταλινικών καθεστώτων στα τέλη της δεκαετίας του '80 είχε σαν αποτέλεσμα το σχετικό αποδυνάμωνα της.

Οι εντάσεις και η κλιμάκωση των ανταγωνισμών ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις της περιοχής, όπως η Ινδία και το Πακιστάν είναι αποτέλεσμα της γενικότερης κρίσης και αστάθειας στην Ασία. Οι άρχουσες τάξεις του Πακιστάν και της Ινδίας χρησιμοποιούν τον σοβινισμό και τον μιλιταρισμό για να στρέψουν την προσοχή των εργαζόμενων στις χώρες τους μακριά απο την εκρηκτική κατάσταση που δημιουργούν τα σοβαρά οικονόμικά, κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα.

Οι οικονομικές κυρώσεις και η διακοπή ανθρωπιστικής βοήθειας που επέβαλε ο Κλίντον στην Ινδία και το Πακιστάν θα προκαλέσουν χειροτέρευση της κατάστασης στις δυο χώρες.

Υποκρισία

Ο Κλίντον μπορεί να καταγγέλλει την Ινδία και το Πακιστάν για τον κίνδυνο ενός πολέμου, όμως αυτό δεν τον εμποδίζει επανειλημμένα ν' απειλεί το Ιράκ με μαζική καταστροφή και να χρησιμοποιεί το πελώριο οπλοστάσιο συμβατικών και πυρηνικών όπλων των ΗΠΑ για να τρομοκρατεί άλλες χώρες που συγκρούονται με τα οικονομικά συμφέροντα της Ουάσιγκτον.

Η πολιτική της μη-διάδοσης των πυρηνικών όπλων εφαρμόζεται κάθε φορά επιλεκτικά. Πριν ακριβώς τρία χρόνια, το 1995, λίγες μόνο βδομάδες μετά την υπογραφή της διεθνούς συμφωνίας του ΟΗΕ, η γαλλική κυβέρνηση επανέλαβε τις πυρηνικές δοκιμές στην ατόλη Μουρουρόα της Πολυνησίας παρά τη διεθνή κατακραυγή. Αντιμετώπισε μάλιστα βίαια τις δυναμικές κινητοποιήσεις των κατοίκων. Το ίδιο έκανε και η Κίνα. Τότε ο Κλίντον έκφρασε απλά "τη βαθιά λύπη" του.

Είναι γνωστό ότι το Ισραήλ έχει την δυνατότητα να εκτοξεύσει μερικές εκατοντάδες πύραυλους με πυρηνικές κεφάλες σ' ολόκληρη τη Μέση Ανατολή, χωρίς να του επιβάλλονται οποιεσδήποτε κυρώσεις. Αντίθετα, το Ισραήλ είναι η χώρα που δέχεται τεράστια ποσά βοήθειας απο τις ΗΠΑ.

Η καταγγελία για τις πρόσφατες πυρηνικές δοκιμές απο τις μεγάλες πυρηνικές δυνάμεις - ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα, Γαλλία και Βρετανία - αποτελει βρόμικη υποκρισία. Οι ίδιες αυτές χώρες είναι απο τους μεγαλύτερους προμηθευτές όπλων παγκόσμια. Μ' αυτό τον τρόπο συντηρούν και ενισχύουν την κούρσα των εξοπλισμών όπως στη ανατολική και νότια Ασία. Αυτές είναι που κατά κύριο λόγο ευθύνονται αν σήμερα ο κόσμος κινδυνεύει το ίδιο όπως και στη διάρκεια του Ψυχρού Πόλεμου.

Πυρηνικός τρόμος

Οι πυρηνικές δοκιμές είναι το ερευνητικό εργαστήριο για την ανάπτυξη των πυρηνικών όπλων. Πίσω απο τις πυρηνικές δοκιμές βρίσκονται οι άγριοι ανταγωνισμοί αναμεσα στους καπιταλιστές και τις χώρες τους.

Οι πυρηνικές δοκιμές εκτός απο τον τρόμο ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος που σκορπούν, επιφέρουν μακροχρόνιες και τραγικές επιπτώσεις στους ανθρώπους, στην μόλυνση και την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Πολλοί ελπίζουν ότι ο ηρωισμός μερικών αποφασισμένων ομάδων, σαν τη Greenpeace, μπορεί να σταματήσει τον πυρηνικό όλεθρο. Ο ηρωισμός όμως δεν μπορεί ν' αντισταθμίσει την δύναμη του στρατού των εθνικών χωρών ή τα δίκτυα των πρακτόρων των μυστικών υπηρεσιών.

Το αποφασιστικό εμπόδιο στα σχέδια "μικρών" και μεγάλων πυρηνικών δυνάμεων σ' ένα πυρηνικό όλεθρο είναι οι μαζικές κινητοποιήσεις. Το ίδιο το εργατικό κίνημα μαζί με τις υπόλοιπες καταπιεσμένες μάζες ενάντια στις άρχουσες τάξεις των χωρών αυτών και τον ιμπεριαλισμό. Αλλά και το κίνημα αλληλεγγύης στον υπόλοιπο κόσμο. Για να φτιαχτούν τα πυρηνικά χρειάζεται ουράνιο, που κάποιοι εργάτες πρέπει να εξορύξουν, να επεξεργαστούν, να συσκευάσουν, να μεταφέρουν. Οι εργάτες μπορούν ν' αρνηθούν να τα κάνουν αυτά - απεργώντας.

Εκείνο που μπορεί να σταματήσει την πυρηνική απειλή είναι ο συνδυασμός της παγκόσμιας ηθικής κατακραυγής ενάντια στα πυρηνικά - που πηγάζει απο την αγωνία των απλών ανθρώπων για το μέλλον της ανθρωπότητας - με την δύναμη εκείνη που έχει πραγματικά την δυνατότητα να αλλάξει την κοινωνία, την εργατική τάξη.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Ο αντιδραστήρας στο Ακκουγιου

Οι Πύραυλοι, τα Πυρηνικά και το ΠετρέλαιοΗ απόφαση της τουρκικής κυβέρνησης να προχωρήσει στην εγκατάσταση πυρηνικών αντιδραστήρων, ένα στη Μαύρη Θάλασσα κι ένα στο Άκκουγιου που βρίσκεται στα νότια παράλια της Τουρκίας, φέρνει για ακόμα μια φορά το ζήτημα της πυρηνικής απειλής στην περιοχή με πολύ συγκεκριμένο τρόπο.

Αυτή η δυσάρεστη εξέλιξη που βρισκόταν στα σκαριά απο τα τέλη της δεκαετίας του 1960, δεν είναι καθόλου άσχετη με την σημερινή ένταση και κλιμάκωση της ελληνοτουρκικής διαμάχης. Έχει άμεση σχέση με τον μεταξύ τους ανταγωνισμό για τον έλεγχο των διαδρόμων του πετρελαίου απο την Κασπία στη Μεσόγειο.

Όπως για την κυβέρνηση Κληρίδη η αγορά και εγκατάσταση των πυραύλων S-300 αποτελεί ένα "ισχυρό χαρτί", όπως για την Ελλάδα τα εξοπλιστικά προγράμματα μαμούθ αντανακλούν το μέγεθος του μεριδίου που επιδιώκει να εξασφαλίσει απο τον έλεγχο των πετρελαίων της Κασπίας, έτσι εξίσου κυνικά η Τουρκία χρησιμοποιεί απο την πλευρά της σαν ισχυρό ατού την εγκατάσταση πυρηνικών αντιδραστήρων σ' αυτή την ζωτική περιοχή.

Είναι ολοφάνερο ότι αυτό το σκυλοκαβγά αναμεσα στις άρχουσες τάξεις της περιοχής κινδυνεύουν να τον πληρώσουν πολύ ακριβά τα εκατομμύρια των απλών ανθρώπων που ζουν στην Τουρκία, στην Ελλάδα και στην Κύπρο - που τίποτα δεν έχουν να μοιράσουν μεταξύ τους.

Οι αριστερές και οικολογικές οργανώσεις στην Τουρκία με τις κινητοποιήσεις τους ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης τους δείχνουν με τον καλύτερο τρόπο προς τα πού θα πρέπει να στραφούν και οι δικές μας ενέργειες για να ξεφύγουμε απο το τρελοκομείο του πολέμου.

Δυστυχώς εδώ είναι που φανερώνεται πόσο ψεύτικη είναι η "ειρηνοφιλία" των δικών μας "οικολόγων". Ενώ απο τη μια διαμαρτύρονται για την κατασκευή των πυρηνικών σταθμών στην Τουρκία, απο την άλλη επικροτούν την κάθε κίνηση των κυβερνήσεων Αθήνας-Λευκωσίας που εντείνει τους εξοπλισμούς και την αρπαχτικότητα της δικής "μας" πλευράς.

Ο καλύτερος τρόπος για να ενισχύσουμε τους τούρκους και τουρκοκύπριους αγωνιστές, που είναι οι μόνοι που μπορούν να εμποδίσουν την δημιουργία των πυρηνικών σταθμών, είναι με το ν' αντιδράσουμε δυναμικά στα σχέδια των δικών "μας" μιλιταριστών. Οι S-300 δεν πετάνε φιστίκια!

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ '98

του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κομμάτος στην Ελλάδα

Το τριήμερο Μαρξισμός '98 που οργάνωσε το Μάη το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα, ήταν το καλύτερο απ' οσα έγιναν μέχρι σήμερα.

Ο Μαρξισμός '98 που συνέπεσε με τα τριάντα χρόνια απο τον Μάη του '68, έγινε σε μιά περίοδο που η Ελλάδα συγκλονίζεται απο ένα απεργιακό κύμα αντίδρασης στην προσπάθεια του Σημίτη να προχωρήσεις σε ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις και κτύπημα των εργατικών κατακτήσεων.

Αυτά τα δυό στοιχεία όρισαν και το κλίμα που επικράτησε στο τριήμερο. Ζωντανές συζητήσεις με τη συμμετοχή συνδικλιστών της Ολυμπιακής και της Ιονικής που είναι τα δυό κομμάτια που δέχονται το μεγάλο βάρος της επίθεσης της κυβέρνησης, καθώς και αλλων συνδικαλιστών απο τους καθηγητές, τους γιατρούς, τους εργαζόμενους στους δήμους και άλλους χώρους.

Πολλές συζητήσεις επικεντρώθηκαν στο Μάη και την κληρονομιά που άφησε πίσω της εκείνη η επαναστατική έκρηξη. Οι συζητήσεις για την οικονομική κρίση, τη κατάρρευση των «τίγρεων της Ασίας», την υποτίμηση της δραχμής έδειξαν τα αδίεξοδα των εκσυγχρονιστικών απόψεων του Σημίτη αλλα και των άλλων ρεφορμιστικών ιδεών που είναι προσανατολισμένες στο κοινοβούλιο και στη διαχείρηση του συστήματος.

Τριάντα χρόνια μετά το Μάη, η επανάσταση είναι επίκαιρη. Εκείνο που χρειάζεται να γίνει σήμερα είναι να χτιστούν μαζικά επαναστατικά κόμματα, στηριγμένα στη παράδοση του Μαρξισμού, γιά να μπορέσουν να οδηγήσουν τους αγώνες τις εργατικής τάξης στη νίκη, που να εξασφαλίσουν ότι την επόμενη φορά που θ' ανάψει μιά φωτιά σαν το Μάη του '68 η νίκη θα είναι με την μερία της επανάστασης και του σοσιαλισμού. Η επιτυχία του τριήμερου Μαρξισμός '98 έδωσε μια γερή ώθηση πρός αυτή την κατεύθυνση.

ΔΙΕΘΝΗ

ΙΔΝΟΝΗΣΙΑ

Η πτώση του Σουχάρτο ήταν μόνο η αρχή

Κάτω απο την αφόρητη πίεση της εξέγερσης δεκάδων χιλιάδων φοιτητών και εργατών, ο δικτάτορας Σουχάρτο που διακυβέρνησε την Ινδονησία τα τελευταία 32 χρόνια, υποχρεώθηκε σε παραίτηση.

Και ενώ η παραίτηση του και η άνοδος στην προεδρία του στενού συνεργάτη του Χαμπίπι στηρίχτηκε σχεδόν απο όλες τις δυτικές χώρες σαν μέσο εκτόνωσης της κατάστασης, οι εξεγερμένοι φοιτητές και εργάτες φαίνεται να μην ικανοποιούνται και να συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους.

Κινητοποιήσεις

Τα τελευταία χρόνια οι απεργίες βρίσκονται συνεχώς στην ημερήσια διάταξη στην Ινδονησία. Η αφορμή για το τελευταίο ξέσπασμα δόθηκε τον περασμένο Μάρτη όταν ο Σουχάρτο είχε "επανεκλεγεί" απο τη Λαϊκή Συμβουλευτική Βουλή - που τα μέλη της είχαν διοριστεί απο τον ίδιο, για 7η φορά,- πρόεδρος της χώρας. Χιλιάδες φοιτητές ξεχύθηκαν στους δρόμους ενάντια στο Σουχάρτο απαιτώντας δημοκρατία.

Ο Σουχάρτο είχε ανεβεί στην εξουσία το 1965 με ένα αιματηρό πραξικόπημα που άφησε πίσω του 500.000 νεκρούς - ανάμεσα τους συνδικαλιστές, μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος, οπαδούς της αντιπολίτευσης. Όλα αυτά τα χρόνια και σ' όλα αυτά τα εγκλήματα είχε την υποστήριξη και τη βοήθεια των ΗΠΑ και των άλλων ισχυρών της Δύσης. Οι πωλήσεις όπλων και η στρατιωτική συνεργασία με την Δύση δεν σταμάτησε ούτε όταν ο ινδονησιακός στρατός κατέλαβε το 1975 το Ανατολικό Τιμόρ, δολοφονώντας το 1/3 των κατοίκων του!

Αυτές οι τρεις δεκαετίες διακυβέρνησης του Σουχάρτο σημαδεύτηκαν απο μια "δια πυρός και σιδηρού" συντριβή της όποιας αντιπολίτευσης. Η άγρια καταστολή πήγαινε χέρι με την πιο άγρια εκμετάλλευση. Αυτή ήταν η βάση πάνω στην οποία στήθηκε το "οικονομικό θαύμα" της Ινδονησίας τα προηγούμενα χρόνια.

Σήμερα κανένας δεν τολμά να μιλήσει για "θαύμα". Η κρίση που σάρωσε ολόκληρη την νοτιοανατολική Ασία τον περασμένο χρόνο έχει βυθίσει σε βαθιά οικονομική ύφεση όλες τις "τίγρεις" του Ειρηνικού και απειλεί να συμπαρασύρει και την ίδια την Ιαπωνία, την δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου.

Χειρότερα απ' όλες τις "Τίγρεις" έχει χτυπηθεί η οικονομία της Ινδονησίας. Το νόμισμα της, η ρούπια, κατέρρευσε το περασμένο καλοκαίρι. Χιλιάδες επιχειρήσεις, ανίκανες πια να ξεπληρώσουν τα χρέη τους, χρεοκόπησαν. Οι περισσότερες απο τις 200 τράπεζες της χώρας έχουν κλείσει. Η Ινδονησία χρωστά σήμερα το εξωφρενικό πόσο των 137 δις δολαρίων στις διεθνείς τράπεζες και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Τα 43 απο τα 137 δις. δολάρια χρεώθηκαν στην Ινδονησία τον περασμένο Γενάρη απο το Δ.Ν.Τ. σαν έκτακτο δάνειο "σωτηρίας", στα πλαίσια μιας συμφωνίας με τον Σουχάρτο, αν και μέχρι τώρα δεν δόθηκε ούτε σεντ. Σαν αντάλλαγμα το ΔΝΤ απαίτησε απο την κυβέρνηση της Ινδονησίας ένα πακέτο σκληρών μέτρων με ιδιωτικοποιήσεις, κλείσιμο τραπεζών και επιχειρήσεων, πάγωμα μισθών και ταυτόχρονη ραγδαία αύξηση των τιμών όλων των βασικών προϊόντων.

Σαν αποτέλεσμα 6 εκατομμύρια εργάτες απολύθηκαν μέσα στους πέντε πρώτους μήνες του 1998, ανεβάζοντας τους ανέργους στα 12 συνολικά εκατομμύρια. Το 25% του εργατικού δυναμικού της χώρας έμεινε χωρίς μόνιμη δουλειά. Απο αυτούς τους ανθρώπους ο Σουχάρτο θέλησε να βγάλει τα λεφτά για να πληρώσει τους διεθνείς τραπεζίτες. Μέσα σε μια νύχτα αύξησε τις τιμές των καυσίμων κατά 70%. Ακολούθησαν οι τιμές των σιτηρών, οι συγκοινωνίες, τα τηλέφωνα, τα τρόφιμα κλπ.

Χιλιάδες εργάτες , συνταξιούχοι, νοικοκυρές, άνεργοι, μαθητές και νεολαίοι έπιασαν το νήμα των φοιτητών και ξεχύθηκαν στους δρόμους σε μια σειρά απο ατελείωτες διαδηλώσεις. Αγανακτισμένοι διαδηλωτές συγκρούονταν με την αστυνομία, έστηναν οδοφράγματα και πυρπολούσαν γραφεία και καταστήματα. Η αστυνομία άνοιξε πυρ με πραγματικές σφαίρες και σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία οι νεκροί ξεπέρασαν τους 500. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες ταξικής σύγκρουσης κομμάτια του στρατού και της αστυνομίας αυτομολούσαν στο στρατόπεδο των διαδηλωτών. Οι κηδείες των νεκρών γίνονταν αρχή για νέες διαδηλώσεις και συγκρούσεις.

Στο άλλο στρατόπεδο τρομοκρατημένοι "επενδυτές", "μάνατζερ" και "τεχνοκράτες" έτρεχαν να κρυφτούν. Η Ericson, η SKK, η Federal Express, η Toyota, η Total, η Mobil έκλεισαν προσωρινά τα εργοστάσια τους και οι διευθυντές τους έτρεχαν να εγκαταλείψουν την χώρα. Ακόμα και οι "ειδικοί" του ΔΝΤ που είχαν πάει στη Τζακάρτα για να συζητήσουν με την κυβέρνηση τις λεπτομέρειες του σχεδίου "διάσωσης" της οικονομίας της Ινδονησίας αναγκάστηκαν να τα μαζέψουν και να φύγουν.

Νίκη

Κάτω απο αυτή την πίεση ο Σουχάρτο υποχρεώθηκε σε παραίτηση. Τον διαδέχτηκε ένας στενός συνεργάτης του , ο Γιουσούφ Χαμπίμπι. Τόσο οι δυτικές κυβερνήσεις όσο και οι γειτονικές χώρες και το ΔΝΤ έσπευσαν να εκφράσουν την ικανοποίηση τους για την "αλλαγή". Ο λόγος είναι φανερός- σαν στενός συνεργάτης του Σουχάρτο, ο Χαμπίμπι αποτελεί μια εγγύηση ότι θα συνεχιστεί το πρόγραμμα λιτότητας και η σκληρή αντεργατική πολιτική που απαιτείται για εξόφληση των χρεών στους διεθνείς τραπεζίτες.

Ήδη η "νέα" κυβέρνηση αποτελείται κύρια απο υπουργούς που είχαν υπηρετήσει υπό τις διαταγές του Σουχάρτο (19 απο τους 36 υπουργούς) ενώ δεν άλλαξε κανένας απο τους εκατοντάδες δικαστές, τραπεζίτες, διευθυντές βιομηχανιών και μέλη του κοινοβουλίου που διορίστηκαν απο τον πρώην δικτάτορα.

Για τον απλό κόσμο η πτώση του Σουχάρτο ήταν μια τεράστια νίκη. Όμως η άνοδος του Χαμπίπι στην προεδρία δεν σημαίνει καμία αλλαγή. Ήδη απο την πρώτη εβδομάδα ξέσπασαν και πάλι κινητοποιήσεις ενάντια στα μέτρα λιτότητας και κανένας δεν ξέρει μέχρι που μπορούν να τραβήξουν.

Όλη η περιοχή της νοτιοανατολικής Ασίας αποτελεί μια πυριτιδαποθήκη μετά την οικονομική κρίση του τελευταίου χρόνου. Οι καπιταλιστές κυριολεκτικά τρέμουν για την κατάσταση στην Ινδονησία γιατί φοβούνται πως μπορεί να αποτελέσει την σπίθα που θα τους τινάξει και αυτούς και το σύστημα τους στον αέρα.

Αντώνης Σαρρής

ΙΣΡΑΗΛ

Το μαντρόσκυλο του ιμπεριαλισμού γιορτάζει τα 50 χρόνια του

Με διαδηλώσεις νεκρούς και τραυματίες οι Παλαιστίνιοι στα μέσα του Μάη διαδήλωναν ενάντια στα 50 χρόνια του ισραηλινού κράτους, ενός κράτους που έπνιξε στο αίμα όλες τις γύρω περιοχές και ανάγκασε 3,4 εκατομμύρια Παλαιστίνιους να γίνουν πρόσφυγες.

Την ίδια στιγμή οι σιωνιστές γιόρταζαν και πανηγύριζαν. Εκδηλώσεις γιά τα 50 χρόνια του ισραηλινού κράτους έγιναν και εδώ και τις τίμησαν η κυβέρνηση και άλλοι πολιτικοί ηγέτες με την παρουσία τους. Έχουν όμως κανένα λόγο οι εργαζόμενοι εδώ και αλλού να γιορτάζουν την επέτειο της δημιουργίας του κράτους του Ισραήλ;

Ο προσπάθεια δημιουργίας του Ισραήλ αρχίζει απο τα τέλη του προηγούμενου αιώνα. Καθώς χιλιάδες εβραίοι φεύγανε να γλιτώσουν απο τα πογκρόμ της τσαρικής αυτοκρατορίας, μια μικρή μειοψηφία απ' αυτούς - γνωστοί σαν σιωνιστές - υποστήριζαν ότι η απάντηση στον αντισημιτισμό ήταν η δημιουργία ενός δικού τους κράτους, στα "ιστορικά" τους εδάφη, στην Παλαιστίνη. Υπήρχε όμως ένα εμπόδιο στα σχέδια τους. Ο αραβικός πληθυσμός που ζούσε εκεί, οι Παλαιστίνιοι. Η λύση των σιωνιστών ήταν απλή: εξόντωση. Αρπάζουν απο τους Παλαιστίνιους τη γη, το νερό και άλλες βασικές πηγές δημιουργώντας μια κλειστή οικονομία.

Ιμπεριαλισμός

Οι σιωνιστές δεν θα μπορούσαν να δημιουργήσουν και να κρατήσουν το Ισραήλ χωρίς τη βοήθεια μιας ιμπεριαλιστικής δύναμης στην περιοχή. Ο Μπάλφουρ, υπουργός της Βρετανίας, το 1917 υπόσχεται στους σιωνιστές ένα "εθνικό σπίτι" με αντάλλαγμα ένα πιστό φίλο σε μια πολύ εχθρική περιοχή. Με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο η κύρια δύναμη στη Μέση Ανατολή περνάει στα χέρια των ΗΠΑ. Η Αμερική χρειάζεται σε μια περιοχή με τα πιο πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου στον κόσμο, ένα κράτος χωροφύλακα που θα διασφάλιζε με τη βία τα συμφέροντα των πολυεθνικών. Το Ισραήλ γίνεται ο μπάτσος των αμερικανών με αντάλλαγμα την μεγαλύτερη οικονομική και στρατιωτική βοήθεια που πήρε ποτέ άλλη χώρα.

Το 1947 ο ΟΗΕ αποφασίζει τον διαμελισμό της Παλαιστίνης σε "εβραϊκό" κράτος με 55% της γης και σε "αραβικό" κράτος με 45% της γης. Ο στόχος όμως των σιωνιστών είναι άλλος. Να αρπάξουν όσο πιο πολλά εδάφη και να τα "καθαρίσουν" όσο καλύτερα γινόταν απο αραβικούς πληθυσμούς. Ο Μπεν Γκουριόν, ένας απο τους ιδρυτές του σιωνισμού γράφει στο ημερολόγιο του: "*Το να ανατινάζεις ένα σπίτι δεν είναι αρκετό. Αν ξέρουμε την οικογένεια, να χτυπάνε χωρίς οίκτο, μαζί με τις γυναίκες και τα παιδιά. Διαφορετικά η αντίδραση είναι ανεπαρκής. Δεν χρειάζεται να διακρίνουμε ενόχους και αθώους*". Στο τέλος οι σιωνιστές ελέγχουν το 77% της Παλαιστίνης και το 95% της καλλιεργήσιμης γης. Πάνω απο 1 εκατομμύριο απελάθηκαν βίαια απο τη γη τους.

Η πλειοψηφία των Εβραίων στον κόσμο και ειδικά η εργατική τάξη μέχρι τον Β' Παγκ. Πόλεμο δεν υποστηρίζει τον σιωνισμό. Στην Πολωνία, με τη μεγαλύτερη εβραϊκή κοινότητα στις εκλογές του 1938 και 1939, η Μπουντ, μια σοσιαλιστική αντισιωνιστική οργάνωση, παίρνει το 70% των ψήφων των Εβραίων. Το Ολοκαύτωμα των Εβραίων απο τη μια και τα κλειστά σύνορα της Αμερικής και Ευρώπης για τους Εβραίους που προσπαθούνε να γλιτώσουν απο το Άουσβιτς και Νταχάου, έκανε πολλούς Εβραίους να δουν σαν μόνη λύση, το Ισραήλ. Το τραγικό είναι ότι το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ σαν δημιούργημα των ιμπεριαλιστών ποτέ δεν αποτέλεσε χώρο όπου θα μπορούσαν να νιώσουν ασφάλεια.

Στους πολέμους του 1963, 1973 συνέχισε το μαζικό εθνικό ξεκαθάρισμα των Παλαιστινίων στην Αίγυπτο, Συρία και Ιορδανία και συγχρόνως πολλές περιοχές περνούν κάτω απο τον έλεγχο του Ισραήλ. Η πληρωμή είναι άμεση. Αύξηση της οικονομικής βοήθειας κατά 50% και πυρηνικός εξοπλισμός για να προστατεύονται τα συμφέροντα των ΗΠΑ οποτεδήποτε. Το 1982 ήρθε η χειρότερη σφαγή. Δεκάδες άμαχοι Λιβανέζοι και Παλαιστίνιοι δολοφονήθηκαν απο τους βομβαρδισμούς της ισραηλινής αεροπορίας. Οι προσφυγικοί καταυλισμοί της Σάμπα και Σιατίλα ισοπεδώθηκαν.

Ιντιφάτα

Ούτε για μια στιγμή, οι Παλαιστίνιοι στα 50 χρόνια "Νάγκμπα" (καταστροφή) όπως αποκαλούν το Ισραήλ, δεν σταμάτησαν να αγωνίζονται. Το 1987 η αντίσταση κορυφώνεται με το ξέσπασμα της Ιντιφάτα, της ένοπλης εξέγερσης που αναγκάζει τον Γιτζάκ Ραμπίν να μπει σε διάλογο με τον Αραφάτ.

Ο αγώνας ενάντια στο Ισραήλ δεν είναι μόνο υπόθεση των Παλαιστινίων. Οι άραβες εργάτες έχουν συμφέρον να διαλύσουν το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ που είναι δεμένο με την καταπίεση τους, την εκμετάλλευση τους και τη συνεχή απειλή του πολέμου.

Ο κοινός αγώνας των Παλαιστινίων με τους εργάτες στο Κάιρο, τη Συρία, το Ιράκ, τη Σαουδική Αραβία έχει την δύναμη να τσακίσει και τον σιωνισμό και τον ιμπεριαλισμό και ν' απαλλάξει τους λαούς της περιοχής απο τους διεφθαρμένους σεΐχηδες. Όταν αυτό επιτευχθεί τότε θα έχουμε πράγματι, κάτι να γιορτάσουμε.

Δέσποινα Καραγιάννη

ΝΤΟΠΙΟΙ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Πως απαντούν οι σοσι στά ρατσιστικά ψέ

Η σύμβαση των οικοδόμων γιά το '98-'99 έκλεισε με 85 σέντ αύξηση στον εβδομαδιαίο μισθό. Ωστόσο χαρακτηρίστηκε σαν νίκη από τους συντεχνιακούς. Ο λόγος είναι γιατί μέσα στη συμφωνία κατάφεραν να μπεί πρόνοια ότι δεν θα δωθούν άλλες άδειες απασχόλησης σε αλλοδαπούς εργάτες στίς οικοδομές, ενώ όσες θα λήξουν την ίδια περίοδο δεν θα ανανεωθούν.

Αυτή είναι μια ραστσιστική συμφωνία, ενδεικτική και αυτή του κλίματος ξενοφοβίας και ρατσισμού που καλλιεργείται τα τελευταία χρόνια μέσα στην ελληνοκυπριακή κοινότητα.Ενα κλίμα που υπογραμίζεται κάθε φορά απο την απάνθρωπη μεταχείρηση των ξένων εργατών.

Πρόσφατα ένας Σύριος αναγκάστηκε να βάλει φωτιά στο στρώμα του στο αστυνομικό κρατητήριο του αεροδρομίου, για να κεντρίσει, όπως είπε, το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης στην υπόθεση του. Είναι η όγδοη φορά που ερχόταν στη Κύπρο γιά να δεί το παιδί του και δεν τον άφηναν. Απο το '92 μέχρι το '96 ζούσε και δούλευε εδώ, παντρεύτηκε ελληνοκύπρια και έκαναν ενα παιδί. Το '96 έληξε η άδεια εργασίας του και τον έδιωξαν. Απο τότε δεν τον άφησαν να ξαναμπεί στη Κύπρο.

Τέτοια δράματα και χειρότερα ζούν καθημερινά οι αλλοδαποί εργαζόμενοι στη Κύπρο. Συλλήψεις, ξυλοφορτώματα, απελάσεις, απαγόρευση εισόδου.

Θετική εξέλιξη μέσα σε αυτό το κλίμα ήταν η δημιουργία Κίνησης Στήριξης Αλλοδαπών (ΚΙΣΑ) που μέσα στο Μάη οργάνωσε εργαστήρι ενάντια στο ρατσισμό. Στη διάρκεια του εργαστηρίου έγιναν μιά σειρά απο συζητήσεις με τη συμμετοχή, κυβερνητικών παραγώντων, νομικών, συνδικαλιστών και εκπροσώπων αντιρατσιστικών οργανώσεων του εξωτερικού.

Ενδιαφέρον είχαν οι τοποθετήσεις των συνδικαλιστών και ιδιαίτερα της ΠΕΟ που επίσημα υποστήριζαν, ότι δεν φταίνε οι ξένοι για την ανεργία αλλά ταυτόχρονα πρωτοστάτησαν μαζί με τη ΣΕΚ, γιά να γίνουν απεργίες ενάντια στην εργοδότηση αλλοδαπών σε ξενοδοχεία της Πάφου.

Μέσα από αυτό το εργαστήρι φάνηκαν και τα όρια αυτής της κίνησης. Η έλλειψη ξεκάθαρων τοποθετήσεων ενάντια σε όλους τους ρατσιστικούς περιορισμούς που μπαίνουν για την είσοδο, παραμονή και εργασία αλλοδαπών στη Κύπρο και το γεγονός ότι περιορίστηκε σε επίπεδο παραγώντων πέριορισαν τη σημασία που θα μπορούσε να έχει μια τέτοια πρωτοβουλίά.

Σήμερα χρειάζονται ξεκάθαρες απαντήσεις στα επιχειρήματα που στρέφονται ενάντια στους ξένους, αν θέλουμε να δώσουμε αποτελεσματικά τη κόντρα με τις ρατσιστικές ιδέες. Τέτοιες απαντήσεις επιχειρεί να δώσει αυτό το άρθρο.

Είναι σωστό να υπάρχουν 12,000 ντόπιοι άνεργοι και να δουλεύουν περισσότεροι απο 20,000 ξένοι; Δεν μας κλέβουν έτσι τις δουλειές;

Δεν είναι οι ξένοι που φταίνε για την ανεργία, αλλά η οικονομική κρίση στήν οποία βρίσκεται το καπιταλιστικό σύστημα. Αν κλείνουν ξενοδοχεία, για παράδειγμα, δέν φτάινε οι ξένοι που δουλεύουν σε αυτά αλλά η κρίση και η ανεργία στην Ευρώπη που κτυπά τα εισοδήματα των εργαζομένων που δεν μπορούν πιά να κάνουν διακοπές ή προτιμούν άλλους φτηνότερους προορισμούς απο την Κύπρο.

Αν υπάρχει ανεργία στους οικοδόμους δεν φταίνε οι ξένοι αλλά το οτι δεν χτίζονται πιά τόσα ξενοδοχεία και κτίρια γιατί οι επιχειρηματίες δεν θέλουν να κάνουν επενδύσεις στις κατασκευές και γιατί η κυβέρνηση δεν θέλει να ξοδέψει για δρόμους, σχολεία, πανεπιστημιούπολη και άλλα έργα.

Τα ίδια ισχύουν με την ένδυση που έχει συρρικνωθεί στο ενα τρίτο απ' οτι ήταν, παρά το ότι ελάχιστοι ξένοι δούλευαν.

Τα κλεισίματα των εργοστασίων και οι απολύσεις δεν καθορίζονται απο το αν δουλεύουν ξένοι ή όχι αλλά απο την απροθυμία των εργοδοτών να κάνουν επενδύσεις που έχουν χαμηλό ποσοστό κέρδους και πολλούς κινδύνους εξαιτίας της οικονομικής κρίσης.

Δεν είναι τυχαίο εξάλλου που τα μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας στη Κύπρο τα είχαμε το 1986, που δεν υπήρχαν καθόλου ξένοι. Το ίδιο δείχνουν και στατιστικές απο άλλες χώρες. Στην Ελβετία για παράδειγμα που οι μετανάστες είναι 18% του πληθυσμού η ανεργία είναι 5% ενώ στην Ισπανία που οι μετανάστες είναι μόλις 1% η ανεργία ξεπερνά το 20%.

Οι ξένοι εργάτες οχι μόνο δεν κλέβουν τις δουλειές μας, αλλα αντίθετα με την δουλειά και τον κόπο τους δημιουργούν πλούτο, όπως όλοι οι εργάτες. Συμμετέχουν στην παραγωγή και την αγορά και δημιουργούν νέες θέσεις εργασίας.

Ναί, αλλά αν φύγουν οι ξένοι δεν θα βρούν δουλειά ντόπιοι που σήμερα είναι άνεργοι;

Αυτό είναι ένα επιχείρημα που το σερβίρει συχνά ο Υπουργός Εργασίας, ο Μουσιούτας. Ομως ακόμη και με τη ρσατσιστική λογική του, αυτή η εξίσωση δεν ισχύει. Δεν μπορούμε για παράδειγμα να πάρουμε ένα ξονοδοχοϋπάλληλο και να τον βάλουμε να δουλεύει στις φάρμες, δεν μπορούμε να πάρουμε μια νοσοκόμα και να τη κάνουμε ράπτρια ή μια εργάτρια της ένδυσης και να τη κάνουμε οικιακή βοηθό, ή ένα λογιστή και να τον βάλουμε στη θέση του υδραυλικού.

Η μεγάλη μάζα των ξένων σήμερα δουλεύει στις πιο βρώμικες, τις πιο βαριές και τις πιο κακοπληρωμένες δουλειές, μεσα σε αθλιες συνθήκες, όπου σχεδόν κανένας ντόπιος δεν ενδιαφέρεται να δουλέψει - στις φάρμες, στα χαμαλλίκια ή σαν οικιακές βοηθοί. Αν φύγουν όλοι αυτοί, είναι σίγουρο ότι δεν θα τρέξουν ελληνοκύπριοι και ελληνοκύπριες να κάνουν τη δουλειά τους.

Ακόμα και αν κάποιοι ελάχιστοι απο τους ντόπιους ανέργους θα βρούν δουλειά στη θέση των ξένων το κόστος γιά την εργατική τάξη συνολικά θα είναι πολύ μεγαλύτερο. Οχι μόνο θα χάσουν τη δουλειά τους πολλές χιλιάδες εργαζόμενοι για να βρούν δουλειά μερικές δεκάδες ή εκατοντάδες ντόπιοι, αλλά η διάσπαση και ο ιδεολογικός αποπροσανατολισμός της εργατικής τάξης θα είναι τέτοιος που θα αδυνατίσει την αντίσταση της απέναντι στις επιθέσεις των αφεντικών. Αντί να παλεύει αυτούς που είναι υπεύθυνοι για την ανεργία και τα προβλήματα της θα κτυπά άλλους εργαζόμενους που είναι εξίσου θύματα και περισσότερο απο αυτήν.

Οι ξένοι όμως δέχονται να δουλεύουν με χαμηλούς μισθούς και έτσι μας ρίχνουν τα μεροκάματα. Τα αφεντικά μας απειλούν ότι αν ζητήσουμε αύξηση θα μας διώξουν και θα πάρουν ξένους που θα τους πληρώνουν τα μισά λεφτά.

Κατ' αρχή κανένας ξένος δεν θέλει να δουλεύει με λιγότερα λεφτά. Θα ήθελαν και αυτοί να αμοίβονται όπως οι ντόπιοι εργαζόμενοι. Ο μόνος λόγος που δέχνονται να δουλέψουν με λιγότερα είναι γιατί είναι ανοργάνωτοι, απομονωμένοι και έρμαιο στα χέρια των εργοδοτών.

Είναι παράλογο να αφήνουμε τους εργοδότες να θυματοποιούν με αυτό το τρόπο τους ξένους εργάτες και μετά να ερχόμαστε να τους κατηγορούμε και απο πάνω γι΄αυτό και ν' αφήνουμε ήσυχους τους θύτες.

Δεν είναι οι ξένοι που κτυπούν τα μεροκάματα αλλά τ' αφεντικά. Οταν οι γυναίκες μπήκαν στη παραγωγή, αρκετοί χρησιμοποίησαν το ίδιο επιχείρημα ενάντιον των γυναικών. Μερικοί το χρησιμοποιούν και σήμερα ακόμη. Με την ίδια λογική και οι άνεργοι κτυπούν τα μεροκάματα όσων δουλεύουν γιατί τους χρησιμοποιούν τα αφεντικά σαν απειλή. Τί θα γίνει στο τέλος θα ζητήσουμε να φύγουν και οι γυναίκες απο την παραγωγή ή θα απελάσουμε και τους ανέργους;

Η μεγάλη παρουσία των ξένων όμως δεν δημιουργεί προβλήματα στην κοινωνία μας; Δεν φέρνουν εγκληματικότητα, αλλαγή του πολιτισμού και του τρόπου ζωής μας;

Είναι μύθος ότι οι ξένοι φταίνε για την εγκληματικότητα. Όλες οι στατιστικές μελέτες που έγιναν στο εξωτερικό, δείχνουν ότι η συμμετοχή των ξένων στην εγκληματικότητα είναι πολύ πιο μικρή απο την πληθυσμιακή αναλογία τους. Ακομα και εδώ η αστυνομία παραδέχεται επίσημα ότι η συμμετοχή τους στο έγκλημα είναι ασήμαντη. Εκτός βέβαια αν θεωρήσουμε έγκλημα το ότι έρχονται εδώ για να δουλέψουν και συλλαμβάνονται.

Την εικόνα των εγκληματικών στοιχείων την καλιεργούν τα ΜΜΕ που προβάλλουν κάθε μικροπαράπτωμα που γίνεται απο ξένο και τον διαπομπεύουν ενώ αν ήταν κάποιος ντόπιος κατα πάσα πιθανότητα δεν θα ασχολούνταν μαζί του.

Το επιχείρημα ότι επιρρεάζουν και αλλοιώνουν το πολιτισμό μας και το τρόπο ζωής μας είναι μιά χυδαία ρατσιστική υποκρισία. Οι πρώτοι που επηράζουν τον πολιτισμό μας και τον τρόπο ζωής μας είναι τα αφεντικά και η κυβέρνηση που με τίς επιθέσεις τους, τη λιτότητα και τις περικοπές των κοινωνικών δαπανών, μας έχουν κάνει το βίο, αβίωτο. Ακόμη, δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδικός για να δεί την επίδραση που έχει η τηλεόραση και η υπόλοιπη σαβούρα που μας σερβίρουν καθημερινά οι καναλάρχες και οι επιχειρηματίες που ελέγχουν την αγορά.

Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα με την επίδραση που μπορούν να ασκήσουν οι εργαζόμενοι που έρχονται απο άλλες περιοχές για να δουλέψουν και να ζήσουν μαζί μας. Αντίθετα είναι καλοδεχούμενοι και αυτοί και τα πολιτιστικά στοιχεία που φέρνουν μαζί τους και ο τρόπος ζωής τους. Είμαστε σίγουροι ότι έχουμε να κερδίσουμε απο αυτά, όπως και αυτοί απο τα δικά μας. Με αυτή την αλληλοεπίδραση συμβάλουμε στη δημιουργία ενός παγκόσμιου πολιτισμού, που θα μπορέσει να αναπτυχθεί ολόπλευρα, όταν θα ξεφορτωθούμε τους ρατσιστικούς και εθνικιστικούς περιορισμούς του καπιταλισμού, σε μιά παγκόσμια σοσιαλιστική κοινωνία.

Αν καταργηθούν όμως όλοι οι περιορισμοί στην είσοδο και εργοδότηση αλλοδαπών δεν θα γίνουμε ξέφραγο αμπέλι και να πλημμυρίσουμε απο ξένους;

Οι άνθρωποι δεν αποφασίζουν να

Απο αντιρατσιστικό συλλαλητήριο που έγινε στις 19 Μάη στην Αθήνα. Καλέστηκε απο την ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ΕΚΑ και άλλα συνδικάτα. Διακρίνεται το μπλόκ του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (ΣΕΚ) αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας

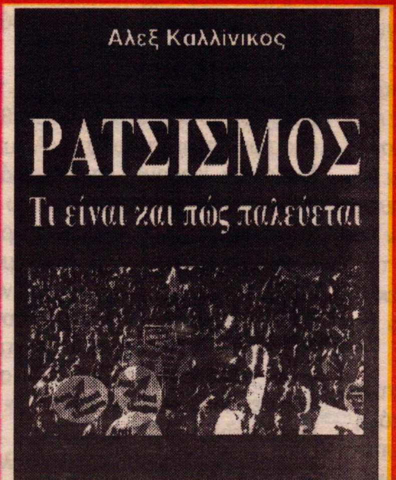

Ενα απαραίτητο βιβλίο για τον κάθε αγωνιστή της εργατικής τάξης που θέλει να παλέψει ενάντια στο ρατσισμό

Μπορείτε να το βρείτε στο βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας τηλ 02-349770

ΕΝΩΜΕΝΟΙ

αλιστές
ματα

εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, τις οικογένειες τους, τους φίλους τους και να πάνε σε μιά ξένη χώρα για να δαυλέψουν έτσι στα καλά καθούμενα.

Αναγκάζονται να μεταναστεύσουν εξαιτίας της φτώχειας, των πολέμων, ή για να γλυτώσουν απο δικτατορικά καθεστώτα.

Οι μετανάστες κατευθύνονται όχι όπου νάναι αλλά εκεί που ελπίζουν ότι θα βρούν δουλειά. Μόνο ένα ελάχιστο ποσοστό απο αυτούς μπορεί να αντέξει το κόστος μιάς μακρινής μετακίνησης γι' αυτό και κατευθύνονται σε κοντινές περιοχές. Το 1992 η Παγκόσμια Τράπεζα, υπολόγιζε τον συνολικό αριθμό των μεταναστών του πλανήτη στα 100 εκαομμύρια. Το 87% απο αυτούς δεν κατευθύνεται προς την Ευρώπη, αλλά απορροφήθηκρ απο αναπτυσσόμενες χώρες της Ανατολικής Ασίας, της Μέσης Ανατολής και της Αμερικής.

Είναι ψέμμα ότι η Ευρώπη και η Κύπρος της οικονομικής κρίσης και της ανεργίας, είναι ο παράδεισος που τραβά τους περισσότερους μετανάστες.

Λένε ψέμματα όταν λένε η Κύπρος είναι ένα μικρό νησί και δεν χωράει άλλους, όταν την ίδια στιγμή μιλούν για υπογεννητικότητα και φωνάζουν «γεννάτε γιατί χανόμαστε»

Ντίνος Αγιομαμίτης

ΚΑΛΟΔΕΧΟΥΜΕΝΟΙ

Για μας οι ξένοι εργάτες, οι μετανάστες και οι πολιτικοί πρόσφυγες είναι καλοδεχούμενοι. Είναι ταξικά μας αδέλφια. Για μας δεν είναι πρόβλημα, αντίθετα αυξάνουν το μέγεθος και τη δύναμη της εργατικής τάξης στην Κύπρο.

Αυτή είναι η μόνη απάντηση που χρειάζεται να δώσουμε στ' αφεντικά και την κυβέρνηση για να μη ζεί το 10% του εργατικού δυναμικού στή Κυπρου, σε συνθήκες παρανομίας.

Γι αυτό χρειάζεται να παλέψουμε γιά να καταργηθούν όλοι οι περιορισμοί στην είσοδο, έργοδότηση, και παραμονή των ξένων εργατών στη Κύπρο. Να παλέψουμε για την οργάνωση τους στις συντεχνίες. Γιά να έχουν το δικαίωμα να αλλάζουν εργοδότη, όπως ο κάθε άλλος εργαζόμενος.

Είμαστε ενάντια στο ρατσισμό όχι απο φιλανθρωπία αλλά γιατι ειμαστε σοσιαλιστές. Πιστεύουμε πως η εργατική τάξη δεν μπορεί να παλέψει αποτελεσματικά για να κρατήσει τις κατακτήσεις της και να παλέψει για νεα δικαιώματα αν δεν είναι ενωμένη. Η εργατική τάξη δεν μπορεί να παλέψει για εργατική εξουσία και σοσιαλισμό αν δεν ξεπετάξει απο πάνω της το ρατσισμό, αν δεν χτίσει τη μεγαλύτερη δυνατή, ταξική και διεθνιστική ενότητα.

Τι λενε οι Σοσιαλιστες

Ποιός φταίει για την εξάπλωση του AIDS

Ενάμισυ εκατομμύριο άνθρωποι πέθαναν μέσα στο '96 από το AIDS σ' ολόκληρο τον κόσμο, σύμφωνα με την Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας, ενώ άλλα τριάντα εκατομμύρια είχαν μολυνθεί από τον ιό HIV που προκαλεί το AIDS.

Είναι ένας τραγικός απολογισμός που γίνεται ακόμα πιο τραγικός αφού είναι σίγουρο ότι οι αριθμοί είναι στην πραγματικότητα μεγαλύτεροι.

Μόνο στην ίδια την Κυπριακή Δημοκρατία που μετρά επίσημα 286 άτομα σαν φορείς, σύμφωνα με τον υπεύθυνο της κλινικής του AIDS υπάρχουν 500 μέχρι 1000 φορείς που δεν γνωρίζουν ότι έχουν μολυνθεί. Στατιστικά έχει φανεί, ότι για κάθε ένα φορέα του AIDS που το ξέρει ότι είναι φορέας, υπάρχουν και 7 με 10 άλλοι που έχουν μολυνθεί και δεν το ξέρουν ακόμα.

Η απλή παράθεση των αριθμών είναι αδύνατο να δώσει το τεράστιο μέγεθος της ανθρώπινης τραγωδίας. Μπορούμε όμως να διακρίνουμε τον εφιάλτη που κρύβεται πίσω τους. Η επιδημία του AIDS θα προκαλέσει εκατόμβες νεκρών από την μία άκρη του πλανήτη μέχρι την άλλη. Ποίος φταίει για αυτή την επιδημία;

Πρόληψη

Εδώ και δεκαπέντε χρόνια είναι γνωστοί οι τρόποι με τους οποίους μπορεί να προφυλαχτεί ο κάθε ένας μας από τον ιό. Η χρησιμοποίηση προφυλακτικών, οι σύριγγες μίας χρήσης, ο σωστός έλεγχος του αίματος που μεταγγίζεται σε τραυματίες και άλλες ομάδες του πληθυσμού που χρειάζονται συχνές μεταγγίσεις.

Όμως άνθρωποι συνεχίζουν να μολύνονται με τον ιό.

Γιατί;

Χρειάζεται περισσότερη ενημέρωση. Όμως μία εκστρατεία ενάντια στο AIDS δεν μπορεί να είναι μόνο μία διαφωτιστική καμπάνια στα κανάλια, και κάποιες ομιλίες στα σχολεία, και τους χώρους δουλειάς γύρω από τους τρόπους μετάδοσης του AIDS.

Ούτε φταίει η "ανθρώπινη φύση" όπως άφησε να νοηθεί ο πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής για το AIDS λέγοντας ότι άνθρωποι που γνώριζαν για τον κίνδυνο μολύνθηκαν με τον ιό επειδή, *"ο ένας ντράπηκε, οπως είπε, να χρησιμοποιήσει το προφυλακτικό, ο άλλος, φοβόταν μήπως χάσει τον ανδρισμό του και ρεζιλευτεί μπροστά στην κοπέλα."*

Αν δείχνει κάτι αυτό το παράδειγμα είναι όχι μόνο την έλλειψη ενημέρωσης και συνειδητοποίησης του κινδύνου από το AIDS αλλά και την απόρριψη του σεξ σαν μίας βασικής ανθρώπινης σχέσης.

Δεν είναι καθόλου παράξενο ούτε είναι «ανθρώπινη φύση» για απλούς εργαζόμενους να «φοβούνται» και να «ντρέπονται» να χρησιμοποιήσουν προφυλακτικά. Ο καπιταλισμός είναι μία κοινωνία όπου οι νόμοι και οι κυρίαρχες αντιλήψεις διαστρεβλώνουν και καταπιέζουν την σεξουαλικότητα.

Μια σωστή εκστρατεία ενάντια στο AIDS χρειάζεται να πει ότι το σεξ, ανάμεσα σε ομοφυλόφιλους ή ετεροφυλόφιλους, είναι μια σχέση ανάμεσα σε ανθρώπους που ψάχνουν για χαρά και ικανοποίηση στην ζωή τους.

Για τον καπιταλισμό το σεξ είναι κάτι που για τους εργάτες πρέπει να γίνεται μόνο μέσα στην οικογένεια ή μόνο ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα, για να γίνεται αποδεκτό.

Είναι ο μηχανισμός για την βιολογική αναπαραγωγή της εργατικής τάξης. Έξω από αυτά τα πλαίσια κυριαρχεί ο φόβος και η ντροπή πού μπορεί να μας εμποδίσουν να χρησιμοποιήσουμε προφυλακτικό.

Όμως το πρόβλημα για την αστική κοινωνία δεν είναι μόνο ιδεολογικό αλλά και οικονομικό.

Μία αποτελεσματική εκστρατεία ενάντια στο AIDS σημαίνει πρώτα ένα πλήρες δωρεάν σύστημα υγείας για ολόκληρο τον πληθυσμό. Σημαίνει τμήματα πρώτων βοηθειών και θαλάμους με γιατρούς και νοσοκόμους πού θα έχουν στην διάθεση τους κάθε μέσο προφύλαξης. Σημαίνει εργαστήρια για τον έλεγχο του αίματος και κλινικές για την περιποίηση των ανθρώπων που έχουν εκδηλώσει την ασθένεια. Σημαίνει ακόμα δωρεάν φάρμακα.

Όλα αυτά στοιχίζουν χρήματα και η άρχουσα τάξη δεν είναι διατεθειμένη να πληρώσει.

Διαπόμπευση των θυμάτων

Ο καπιταλισμός βρίσκει σήμερα πιο οικονομικά και ιδεολογικά συμφέρων να χρησιμοποιήσει σαν αποδιοπομπαίους τράγους και σαν σκιάχτρα για τους υπόλοιπους μας, ανθρώπους που είναι φορείς, και έχουν τσακίσει κάτω από το βάρος του στίγματος του φορέα.

Η άγρια δημόσια διαπόμπευση των φορέων που υπάρχει υποψία ότι έχουν μετάδοσει τον ιό από τα κανάλια, ο εξευτελισμός και η κατασπίλωση τους εξυπηρετεί αυτή την ανάγκη του συστήματος.

Κάθε φορέας ζει με τον φόβο της αποκάλυψης επειδή τότε θα βρεθεί εκτεθειμένος σε πνευματική ακόμα και φυσική κακοποίηση αφού ότι έχει καταφέρει η αστική κοινωνία είναι να συνδέσει το AIDS, με ότι σαν κοινωνία καταδικάζει σαν κακό: την ομοφυλοφιλία, τα ναρκωτικά, την πορνεία, και το σεξ χωρίς διάκριση.

Η Χρυσαυγή, η γυναίκα που καταδικάστηκε σε φυλάκιση με την δικαιολογία ότι δεν ενημέρωσε τους ερωτικούς της συντρόφους φοβόταν ότι θα την ξυλοκοπούσαν αν αποκάλυπτε ότι ήταν φορέας.

Η παράλογη λογική του συστήματος είναι ότι μπροστά σ' αυτή την επίθεση οι φορείς θα κρυφτούν στο καβούκι τους μέχρι ο ιός να εξελιχθεί στο AIDS και ο θάνατος να είναι κοντά ενώ οι υπόλοιποι θα τρέξουν τρομοκρατημένοι να βάλουν προφυλακτικό!

Οι πρώτοι ομοφυλόφιλοι ανάμεσα στους οποίους εντοπίστηκε ο ιός, στις αρχές τις δεκαετίας του 80, δεν ήταν διατεθειμένοι να σιωπήσουν. Ήταν «παιδιά» του κινήματος για την Απελευθέρωση των Ομοφυλοφίλων και ήξεραν ότι έπρεπε να παλέψουν.

Σήμερα, καθώς η επιδημία εξαπλώνεται, το 90% των ανθρώπων με HIV/AIDS ζουν στις αναπτυσσόμενες χώρες ενώ το 70% των περιπτώσεων μόλυνσης αφορά περιπτώσεις σεξουαλικής επαφής ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα.

Πρόκειται για μία ασθένεια των φτωχών και καταπιεσμένων όσο και των ετεροφυλόφιλων που ο καπιταλισμός ακόμα και να θέλει δεν μπορεί να αντιμετωπίσει.

Οι επιδημίες, ο πόλεμος και η πείνα είναι ενδημικά σ' ένα σύστημα που παράγει για το κέρδος και όχι για τις ανθρώπινες ανάγκες. Ενα τέτοιο σύστημα δεν έχει θεραπία, χρειάζεται ανατροπή.

Στάυρος Σιδεράς

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

Να το κάνουμε της Ολυμπιακής

Οι εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές αποφάσισαν απεργιακές κινητοποιήσεις για να διεκδικήσουν τις αυξήσεις που η εταιρία αρνείται να τους δώσει παρά το ότι υπόγραψε συμφωνία να τις δώσει για το '97. Την ίδια ώρα οι πιλότοι απειλούν και αυτοί με απεργιακά μέτρα για την ανανέωση της συλλογικής σύμβασης.

Ôåëéêü ç áðåñãßá áíáóôÜëçêå ôçí ôåëåõôáßá óôéãìÞ ìåôÜ áðï ôéò ðïëëÝò ðéÝóåéò ôéò åôáéñåßáò êáé ôçò êõâÝñíçóçò áëëÜ ôá ðñïâëÞìáôá ôùí åñãáæïìÝíùí ðáñáìÝíïõí Üëõôá

Οι αυξήσεις που διεκδικούν είναι αυτές που πήραν ήδη οι άλλοι ημικρατικοί οργανισμοί. Η εταιρεία αρνείται να πληρώσει με το πρόσχημα ότι δεν υπάρχουν λεφτά. Λεει ψέματα. Τα τελευταία χρόνια οι Κυπριακές Αερογραμμές πραγματοποιούν κέρδη, μάλιστα μερικά απ' αυτά, προέρχονται από την μείωση μισθών και ωφελημάτων των εργαζομένων που δέχτηκαν οι ηγεσίες των συντεχνιών ΣΥΝΥΚΑ και ΠΑΣΥΠΙ. Αυτά είναι που άνοιξαν την όρεξη της εταιρείας να θέλει και άλλα.

Αυτή η σκληρή και αδιάλλακτη στάση της εργοδοσίας ενθαρρύνεται και από τη στάση της κυβέρνησης που θέλει να προχωρήσει σε ιδιωτικοποίηση των Κ.Α.. Θέλουν να παραδώσουν στους ιδιώτες μια εταιρεία «φτιαγμένη», χωρίς δυνατές συνδικαλιστικές οργανώσεις, χωρίς εργατικές διεκδικήσεις.

Τα ίδια θέλουν να κάνουν και στα αεροδρόμια και έχουν αποφασίσει να προχωρήσουν στην ίδρυση εταιρείας ιδιωτικού δικαίου η οποία θα αναζητήσει στρατηγικό επενδυτή από το εξωτερικό για την διαχείριση των αεροδρομίων. Ετσι ανοίγουν ένα νέο μέτωπο σύγκρουσης με τους εργαζόμενους, απειλώντας τις δουλείες, τα ωφελήματα και το επαγγελματικό μέλλον, 70 δημοσιών υπαλλήλων και 550 ωρομισθίων κυβερνητικών εργατών.

Οι συντεχνίες ΠΑΣΥΠΙ και ΣΥΝΥΚΑ- ΣΕΚ αποφάσισαν η κάθε μια σε ξεχωριστές απεργιακές κινητοποιήσεις. Η τακτική αυτή είναι λανθασμένη γιατί διασπά τους εργαζόμενους και τους αδυνατίζει. Αυτό φάνηκε και από το γεγονός ότι τελικά υποχώρησα και δέν πραγματοποίησαν την απεργία. Η ηγεσία της ΣΥΔΗΚΕΚ -ΠΕΟ στάθηκε απο την αρχή αντίθετη με την απεργία εκθέτοντας τα μέλη της στα μάτια των συναδέλφων τους σαν απεργοσπάστες.

Οι εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές και στα Αεροδρόμια πρέπει να παλέψουν ενωμένοι για να υπερασπιστούν τις κατακτήσεις και τις δουλείές τους και για να κερδίσουν αυξήσεις. Οσο οι ηγεσίες των συντεχνιών αρνούνται να συνεργαστούν και καυγαδίζουν μεταξύ τους για το ποία έχει την πρωτοκαθεδρία ή την μεγαλύτερη αναγνώριση, θα χάνουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και θα βγαίνει κερδισμένη η εταιρεία.

Το επιχείρημα του Ρολάνδη ότι η πραγματοποίηση της απεργίας στις Κυπριακές Αερογραμμές θα ήταν "αυτοκτονία" και η ενορχηστρωμένη επιθέση της εταιρείας και των ΜΜΕ ενάντια στην απεργία, είχε σαν στόχο να σπάσει την αυτοπεποίθηση των εργαζομένων. Στην Γαλλία, οι πιλότοι, παρά την έναρξη του παγκόσμιου κυπέλλου εξάγγειλαν απεργιακά μέτρα. Τούς ακολούθησαν οι σιδηροδρομικοί με κίνδυνο να τιναχτεί το Μουντιάλ στον αέρα.

Αυτά τα παραδείγματα, όπως και το παράδειγμα των εργαζομένων της Ολυμπιακή στην Ελλάδα που με την αποφασιστικότητα, την ενότητα και τις δυναμικές κινητοποιήσεις τους, χάλασαν τα σχέδια του Σημίτη για ιδιωτικοποίηση της εταιρείας, δείχνει το δρόμο και για τους υπάλληλους των Κυπριακών Αερογραμμών.

Μαρία Κωνσταντίνου

ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ

Παραβιάζοντας την αποποινικοποιηση της

Μετά από πολλές διαβουλεύσεις στη βουλή για την αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας, τα κόμματα με βαριά καρδιά ψήφισαν τελικά το Νομοσχέδιο.

Μπροστά στο δίλημμα που έθετε το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο " ψηφίζετε την αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας τώρα ή θα βρεθείτε έξω από το Συμβούλιο της Ευρώπης ", παίχτηκε ένα ανεπανάληπτο παρασκήνιο σε όλα τα κόμματα για το ποιοί και πόσοι βουλευτές θα παρευρίσκονταν στη Βουλή κατά τη ψήφιση του Νομοσχέδιου.

Επίσημα κανένα κόμμα δεν είχε τοποθετηθεί για το θέμα, κι αυτό λόγω ανευθυνότητας, υποκρισίας και δειλίας.

Το ΑΚΕΛ ξεκαθάρισε από την αρχή τη θέση του ότι θα καταψηφίσει το Νομοσχέδιο, αν έστω και ένας βουλευτής τοποθετηθεί εναντίον.

Ο ΔΗΣΥ, από την άλλη, απαγόρευσε στους βουλευτές του που διαφωνούσαν με την έγκριση της αποποινικοποίησης της ομοφυλοφιλίας να παραστούν στη συνεδρία την ημέρα της ψήφισης, ενώ το ΔΗΚΟ και η ΕΔΕΚ βρίσκονταν σε " αναμονή ".

Και ενώ το Νομοσχέδιο εγκρίθηκε, κουβαλά μαζί του τα κατάλοιπα μιας άδικης νοοτροπίας. Η πρόνοια στο Νομοσχέδιο που λέει ότι «*άσεμνη συμπεριφορά ή πρόκληση ή διαφήμιση που αποσκοπεί στη διάπραξη παρα φύση ασέλγειας μεταξύ αρρένων αποτελεί αδίκημα τιμωρούμενο με φυλάκιση ενός έτους*», και το ότι η ομοφυλοφιλία ορίζεται ως «παρα φύση ασέλγεια», δείχνει ότι η ψήφιση ήταν μια τυπική διαδικασία εναρμόνισης με την ευρωπαϊκή νομοθεσία και δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με το σεβασμό των ανθρωπίνων δικαωμάτων. Αντίθετα η νέα προσθήκη αφήνει το παράθυρο ανοικτό για μεγαλύτερη παραβίαση της ελεύθερης έκφρασης.

Το ζήτημα της ομοφυλιφιλίας δεν είναι κοινωνικό, όπως προσπαθεί να μας το σερβίρει το καπιταλιστικό σύστημα, η άρχουσα τάξη και η ηθικολόγος εκκλησία. Είναι ταξικό. Βολεύει τους καπιταλιστές να υπάρχει ακόμα ένα «κομμάτι» που να το ελέγχουν, να το αστυνομεύουν και να το καταπιέζουν, εξασφαλίζοντας έτσι την «πειθαρχία και τάξη» που τους χαρακτηρίζει.

Η σεξιστική νοοτροπία της αστικής τάξης δε στρέφεται μόνο κατά των γυναικών, αλλά καταδιώκει και τους ομοφυλόφιλους. Αυτή η νοοτροπία που στηρίζεται στη συντήρηση και διατήρηση της οικογένειας, που για χάριν των καπιταλιστών αναπαράγει μια πειθαρχημένη εργατική δύναμη, έρχεται σε σύγκρουση με την ομοφυλοφιλία, που αυτόματα αποσυνδέει το σεξ από την αναπαραγωγή. Αυτό βέβαια δεν τους συμφέρει οικονομικά, αλλά ούτε ηθικά τους βολεύει.

Τα επιχειρήματα ότι δείθεν η ομοφυλοφιλία είναι μια «ανωμαλία», ότι είναι κίνδυνος και αμαρτία, ξυλώθηκαν. Είναι απάτη ότι βιολογικά πρέπει να υπάρχει ετεροφυλική σχέση. Γι' αυτό, όσο κι αν οι βιολόγοι ψάχνουν το γονίδιο της ομοφυλοφιλίας, όσο κι αν οι γιατροί με χειρουργικές επεμβάσεις προσπαθούν να " διορθώσουν " την ανθρώπινη ανατομία και οι ψυχολόγοι να διαστρευλώσουν την αλήθεια, τόσο βρίσκονται σε αδιέξοδο. Η ομοφυλοφιλία είναι απλώς μια σεξουαλική συμπεριφορά και ικανοποίηση και μόνο αυτό.

Η ψήφιση του Νομοσχέδιου από τη Βουλή για αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας είναι θετικό στοιχείο, όμως οι προσθήκες που συμπεριλαμβάνονται σ' αυτό, περιέχουν σοβαρές παραβιάσεις των δημοκρατικών δικαιωμάτων και επεμβαίνουν στην ιδιωτική σεξουαλική ζωή των ατόμων.

Γι' αυτό όχι μόνο θα πρέπει να διαγραφούν οι προσθήκες αυτές στα χαρτιά, αλλά και έμπραχτα πρέπει να συμβάλουμε στην καταπολέμηση της οποιασδήποτε μορφής καταπίεσης, διότι αυτή σε τελικό στάδιο στρέφεται και αφορά το σύνολο της εργατικής τάξης.

Αντρη Ρούδας

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΙ

Η κυβέρνηση υποχώρησε αλλά χρειάζεται συνέχιση του αγώνα

Οι ταχυδρομικοί με την 24ωρη απεργία και αποχή από τις υπερωρίες ανάγκασαν την Κυβέρνηση να υποχωρήσει και να αναλάβει την δέσμευση να εφαρμόσει τις συμφωνίες του '90 και '93 για τα καθήκοντα των εκτάκτων ωρομισθίων ταχυδρομικών.

Αυτό όμως δεν αρκεί. Αυτή η κυβέρνηση είναι αναξιόπιστη, αφού πολλές φορές αθέτησε τις υποσχέσεις τις. Υπογράφει και μετά ξεϋπογράφει, λεει και μετά ξέλεει. Αυτο έκανε με τους μουσικούς, τα ίδια με τους γιατρούς, τα ίδια με τους έκτακτους.

Τα ίδια κάνει με τους ωρομίσθιους στα ταχυδρομεία. Αντί να προσλάβει ταχυδρομικούς προτιμά να βάζει ωρομίσθιους να κάνουν τη δουλειά των ταχυδρομικών.

Αυτή η τακτική της κυβέρνησης είναι μέρος της πολιτικής και της για να διευκολύνει την ιδιωτικοποίηση των ταχυδρομείων. Τα κέρδη του ταχυδρομείου έχουν διπλασιαστεί, τα τελευταία χρόνια, φτάνοντας τα 4 εκατομμύρια για το κάθε χρόνο. Γι' αυτά τα κέρδη λύσσαξαν οι καπιταλιστές και ζητούν να τα ιδιωτικοποιήσουν όλα. Για να φάνε το «έτοιμο ψητό», για να κτυπήσουν τους μισθούς και τις απολαβές των ταχυδρομικών ακόμα πιο κάτω και από αυτά που ισχύουν για τους ωρομίσθιους εργάτες.

Αυτή η πρώτη υποχώρηση της κυβέρνησης ήταν σίγουρα μια νίκη των ταχυδρομικών, αλλά το ζήτημα δεν έχει κλείσει. Η κυβέρνηση ακολουθεί την ίδια τακτική να αναθέτει δημοσιοϋπαλληλικά καθήκοντα σε εργάτες, με πολύ πιο χαμηλούς μισθούς και απολαβές, όχι μόνο στα ταχυδρομεία αλλά και σε πολλούς άλλους χώρους. Στην ΑΤΗΚ για παράδειγμα, εργάτες κάνουν την δουλεία του ειδικευμένου προσωπικού.

Η ΠΑΣΥΔΥ υποστήριξε τους ταχυδρομικούς, όμως φαίνεται διατεθειμένη να κάνει κάποιες υποχωρήσεις και συμβιβασμούς γι' αυτό έχει μπει σε διάλογο και διαπραγματεύσεις.

Γι' αυτό το ζήτημα τίποτε δεν μπορεί να είναι διαπραγματεύσιμο. Οι διαβεβαιώσεις της κυβέρνησης δεν αρκούν, ή εφαρμόζει τους όρους και τις συμφωνίες που υπογράφει, ή τα μέτρα συνεχίζονται.

Οι ταχυδρομικοί έχουν την δύναμη να κερδίσουν. Γι' αυτό χρειάζεται κλιμάκωση των μέτρων και όχι αναβολή. Χρειάζεται η κινητοποίηση και των άλλων δημόσιων αλλά και ημικρατικών που αντιμετωπίζουν την ίδια επίθεση.

Ν.Α.

ΛΙΜΑΝΙΑ

Δυνατές απεργίες η απάντηση στις ιδιωτικοποιήσεις

Η κυβέρνηση έχει βάλει μπρος τις ιδιωτικοποιήσεις στα λιμάνια. Στην Λάρνακα θέλει να μετατρέψει το λιμάνι σε μαρίνα και ένα μέρος του, σε επιβατικό για κρουαζιερόπλοια. Στη Λεμεσό θέλει να δώσει την διαχείριση του λιμανιού σε ιδιώτες.

Το τελευταίο διάστημα έχει στρωθεί μια ολόκληρη εκστρατεία κατασυκοφάντησης των εργαζομένων στα λιμάνια. Προσπαθούν να περάσουν στο κόσμο ότι για την κρίση στα λιμάνια φταινε οι εργαζόμενοι σ' αυτά που έχουν ψηλούς μισθούς, δεν δουλεύουν όσο χρειάζεται. Εφτασαν να τους κατηγορούν ακόμη και για φακελάκια, λαδώματα και κυκλώματα που εμποδίζουν την λειτουργία των λιμανιών. Ολ' αυτά είναι χοντρά ψέματα που έχουν σαν στόχο να δικαιολογήσουν τις ιδιωτικοποιήσεις.

Η πραγματικότητα είναι ότι η κρίση στα λιμάνια δεν είναι φαινόμενο των λιμανιών στην Κύπρο μόνο. Παγκόσμια υπάρχει κρίση και αυτό επηρεάζει και τα λιμάνια. Σήμερα ο μεγάλος ανταγωνισμός που επικρατεί ανάμεσα στους καπιταλιστές, τους σπρώχνει να πιέζουν για πιο χαμηλά μεροκάματα, πιο λίγες θέσεις εργασίας, πιο πολύ δουλειά. Ετσι ελπίζουν ότι θα καταφέρουν ν' αυξήσουν τα κέρδη τους και να επικρατήσουν στην αγορά έναντι των ανταγωνιστών τους.

Αυτές οι επιλογές και οι ιδιωτικοποιήσεις μπορεί να φέρνουν κέρδη στους καπιταλιστές αλλά για τους εργαζόμενους σημαίνουν, απολύσεις, πιο σκληρή, επικίνδυνη και κακοπληρωμένη εργασία.

Αντίσταση όχι προσαρμογή

Εχουν απόλυτο δίκαιο να αντιδρούν οι εργαζόμενοι στα λιμάνια και να αντιστέκονται για να μην περάσει το κλείσιμο και η ιδιωτικοποίηση τους. Για να μπορεί όμως ο αγώνας των λιμενεργατών να είναι νικηφόρος χρειάζεται να έχει ξεκάθαρους στόχους και τη ταχτική αγώνα που πρέπει να ακολουθήσουν.

Δυστυχώς όμως μέχρι σήμερα τα πράγματα, τουλάχιστο από την μεριά της ηγεσίας των συντεχνιών μοιάζουν να είναι πολύ συγχυσμένα. Μπορεί στις διακηρύξεις να απορρίπτουν το κλείσιμο και την ιδιωτικοποίηση των λιμανιών, στην πράξη όμως αποδέχονται ένα μεγάλο μέρος αυτών των επιλογών. Αποδέχονται την λογική ότι πρέπει να μειωθούν τα κόστα για να γίνουν τα λιμάνια πιο ανταγωνιστικά και ότι οι εργαζόμενοι πρέπει ν' αναλάβουν το μερίδιο που τους αναλογεί σ' αυτή την διαδικασία. Ακόμα περισσότερο προβάλλουν το επιχείρημα ότι είναι προς το συμφέρον των εργαζόμενων να κάνουν σήμερα κάποιες μικρές θυσίες και παραχωρήσεις για να αποφύγουν αύριο τα χειρότερα.

Ετσι οι ηγεσίες των συντεχνιών έχουν δεχτεί παραχωρήσεις από τα δικαιώματα και τους μισθούς των λιμενεργατών με αποτέλεσμα σήμερα τα κόστα στα λιμάνια να είναι κατά 25% -30% πιο χαμηλά απ' ότι πριν. Αυτό όμως δεν έλυσε το πρόβλημα γιατί απλά την κρίση στα λιμάνια δεν την προκαλούν οι μισθοί των εργατών αλλά οι ανταγωνισμοί των εφοπλιστών. Με τις θυσίες που προτείνουν οι συντεχνίες ανοίγει ο δρόμος στην κυβέρνηση και τους εφοπλιστές να ζητούν ακόμα πιο πολλά και ταυτόχρονα σπάζουν την αγωνιστική διάθεση των λιμενεργατών.

Αποδέχτηκαν ακόμα την λογική που λεει ότι το θέμα του λιμανιού είναι ένα τοπικό ζήτημα που αφορά γενικά την πόλη, ιδιαίτερα στη Λάρνακα και έχουν οδηγηθεί σ' ένα διάλογο για το πως μπορεί να μετεξελιχτεί το λιμάνι και έχουν μπλεχτεί σε διάφορες επιτροπές με παράγοντες της πόλης. Αποτέλεσμα είναι να γίνονται συζητήσεις, να γίνονται σχέδια και να δημιουργείται μια σύγχυση που τελικά επιτρέπει στην κυβέρνηση να προχωρεί στην εφαρμογή των δικών τις σχεδίων.

Για να μπορέσει ο αγώνας των λιμενεργατών να είναι νικηφόρος, πρέπει πρώτα να απορρίψει την λογική που λεει κάνουμε θυσίες για να γίνουν τα λιμάνια πιο ανταγωνιστικά. Απέναντι στο ανταγωνισμό και τα κέρδη των καπιταλιστών, οι εργαζόμενοι έχουν να αντιπαρατάξουν την συλλογικότητα και την πάλη για μια κοινωνία που βάζει σαν κριτήριο τις ανάγκες των πολλών και όχι τα κέρδη των λίγων.

Το ζήτημα της ιδιωτικοποίησης των λιμανιών και άλλων κρατικών υπηρεσιών αφορά ολόκληρη την εργατική τάξη γιατί οδηγά σε χειρότερες και ακριβότερες υπηρεσίες για τον κόσμο. Γι αυτό και οι λιμενεργάτες πρέπει να στραφούν προς την εργατική τάξη για συμπαράσταση αν θέλουν να κερδίσουν. Αυτή την δύναμη είναι που πρέπει να οργανώσουν οι συντεχνίες και όχι να αναζητούν συμμαχίες με διάφορους, εμπόρους, επιχειρηματίες, ξενοδόχους και άλλους τοπικούς παράγοντες που δεν θα έχουν κανένα δισταγμό να πουλήσουν τους λιμενεργάτες για να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα.

Πέτρος Μιχαήλ

ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Νέα κοαροϊδία νέοι αγώνες

Για ακόμα μια φορά η κυβέρνηση έδειξε πόσο καλά ξέρει και θέλει να κρατά τις υποσχέσεις της. Αυτή τη φορά, τα θύματα κοροϊδίας ήταν οι συμβασιούχοι μουσικοί, στους οποίους η κυβέρνηση έδωσε προεκλογικά, μετά από πολυήμερη απεργία και διαμαρτυρία τους έξω από το προεδρικό, υπόσχεση για την κατάθεση σχεδίου υπηρεσίας για να τους μονιμοποιήσει.

Αφού κατάλαβαν οι 62 μουσικοί ότι η κυβέρνηση τους κοροϊδεψε κανονικά, κατέβηκαν ξανά σε διαμαρτυρία. Αυτή τη φορά κατάφεραν να αποσπάσουν και από τη βουλή την υπόσχεση για έγκριση σχεδίου υπηρεσίας μέχρι τις 9 του Ιούνη και ανέστειλαν τις κινητοποιήσεις τους.

Δεν πρέπει όμως οι μουσικοί να έχουν καμμιά εμπιστοσύνη ότι η κυβέρνηση και η Βουλή θα υλοποιήσουν τις υποσχέσεις τους χωρίς πίεση. Ήδη η βουλή μιλά για κατάθεση του σχετικού νομοσχεδίου από τις 9 ίσως και μέχρι το τέλος του Ιούνη. Στην πραγματικότητα αυτό σημαίνει ότι το νομοσχέδιο δεν θα προλάβει να συζητηθεί πρίν τις θερινές διακοπές της Βουλής και μάλλον θα αναβάλλεται συνέχεια η ψήφιση του.

Ο λόγος που οι μουσικοί υποχώρησαν μετά από την υπόσχεση της βουλής, ήταν διότι ήταν μόνοι τους. Αυτό που μπορούσαν να θα έπρεπε να κάνουν ήταν να πιέσουν την ηγεσία της ΠΟΕΔ να σταματήσει να αντιδρά στη μονιμοποίηση τους και να τους συμπαρασταθεί. Η μεγάλη μάζα των δασκάλων είναι με το μέρος τους και θα μπορούσαν να τους ζητήσουν να δείξουν έμπρακτα αυτή τη συμπαράσταση με το να κυκλοφορήσουν ένα ψήφισμα και να μαζεύουν υπογραφές συμπαράστασης. Ετσι θα έβαζαν μεγαλύτερη πίεση και στην ηγεσία της ΠΟΕΔ και στη κυβέρνηση.

Ένας κοινός αγώνας δασκάλων, μουσικών και άλλων συμβασιούχων στη δημοτική εκπαίδευση θα σήμαινε αυτόματα πολύ μεγαλύτερη πίεση στην κυβέρνηση. Ακόμα θα σήμαινε ότι τα αιτήματα που θα έμπαιναν δεν θα ήταν μόνο για μονιμοποίηση των 62 μουσικών, αλλά και αιτήματα όπως μείωση μαθητών ανά τμήμα, δημιουργία περισσότερων τμημάτων, μείωση ωρών διδασκαλίας, όπως επίσης και μονιμοποίηση όλων όσων εργάζονται στη δημοτική εκπαίδευση.

Η μόνη εγγύηση που έχουν οι μουσικοί για μονιμοποίηση τους, είναι η συμπαράσταση όλων όσων απασχολούνται στη δημοτική εκπαίδευση. Με αυτή τη συμπαράσταση ο αγώνας των μουσικών μπορεί να μετατραπεί σε νικηφόρο αγώνα τόσο για τους μουσικούς, όσο και για τους υπόλοιπους. Ένας τέτοιος νικηφόρος αγώνας είναι και η μόνη εγγύηση για τους φοιτητές του τμήματος επιστημών αγωγής του πανεπιστημίου ότι όταν αποφοιτήσουν δεν θα μείνουν αδιόριστοι.

Δέσποινα Μαύρου

Μείωση μαθητών κατά τμήμα όχι κατάργηση καταλόγου

Πολύς θόρυβος γίνεται τελευταία για τον κατάλογο διοριστέων καθηγητών. Παράγοντες του Υπουργείου Παιδείας μιλούν για διορισμό 58χρονου ή για τοποθέτηση σε σχολείο συνταξιούχου αστυνομικού και διοχετεύουν στα ΜΜΕ «στοιχεία» για να δείξουν ότι ο μέσος όρος ηλικίας των καθηγητών που διορίζονται είναι πάνω από σαράντα.

Ολ' αυτά εντάσσονται μέσα στη προσπάθεια της κυβέρνησης να καταργήσει τον κατάλογο διοριστέων καθηγητών. Σήμερα οι καθηγητές διορίζονται με βάση, κυρίως την ημερομηνία λήψης του πτυχίου τους. Η κυβέρνηση χρησιμοποιεί σαν δικαιολογία ότι υπάρχει μεγάλος κατάλογος και οι καθηγητές χρειάζονται 10 με 15 χρόνια για να διοριστούν και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα: *«το σύστημα να μην επωφελείται από τον νεανικό ενθουσιασμό αλλά ούτε και από τις πρόσφατες εξελίξεις στις ειδικότητες τους, πράγμα που βρίσκει κανείς στους νέους αποφοίτους πανεπιστημίων».*

Αυτά είναι υποκρισίες από τη μεριά του Υπουργείου Παιδείας και της κυβέρνησης. Αν ενδιαφέρονταν πραγματικά για το επίπεδο της εκπαίδευσης στα σχολεία, το πρώτο που θα έκαναν θα ήταν να μείωναν τους μαθητές κατά τάξη, τουλάχιστο στους μισούς απ' ότι σήμερα - με 30 μαθητές κατά τμήμα τι μάθημα μπορεί να γίνει; Αυτό θα σήμαινε ότι ο καθηγητής θα είχε τη δυνατότητα να δώσει περισσότερο χρόνο στον κάθε μαθητή και να κάνει ένα ανθρώπινο μάθημα προς όφελος πρώτα και κύρια του μαθητή αλλά και του καθηγητή. Αυτό μαζί με την αγορά σύγχρονου εξοπλισμού και σχολικών βοηθημάτων θα ανέβαζε κατά πολύ το επίπεδο της εκπαίδευσης και θα έκανε τα φροντιστήρια άχρηστα. Ετσι και οι γονιοί θα γλίτωναν ένα σοβαρό κονδύλι και οι μαθητές θα είχαν περισσότερο ελεύθερο χρόνο.

Εξάλλου για τον μακρύ κατάλογο δεν φταινε οι καθηγητές αλλά η ίδια η κυβέρνηση που αρνείται να προσλάβει καθηγητές. Με την μείωση των μαθητών κατά τμήμα θα μειώνονταν και ο κατάλογος δραστικά.

Αυτός είναι ο τρόπος να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα στον τομέα της Παιδείας. Αυτό όμως σημαίνει να αυξηθούν οι δαπάνες για την Παιδεία. Η κυβέρνηση όμως έχει την δική της συνταγή που είναι κατά πολύ φθηνότερη. Ρίχνει το φταίξιμο για τα προβλήματα της Παιδείας στους καθηγητές εξαπολύοντας μια εκστρατεία κατασυκοφάντησης τους. Σέρνει καθηγητές στα δικαστήρια γιατί κάνουν φροντιστήρια, μιλά για προβληματικούς καθηγητές και για γερασμένο σύστημα διορισμών και καταργεί τον κατάλογο.

Ετσι όχι μόνο αποστρέφει από πάνω της τις ευθύνες για τα προβλήματα της Παιδείας αλλά ανοίγει και το δρόμο για νς βάλει τους «δικούς της» στα σχολεία αφού θα καταργήσει τον σημερινό κατάλογο και θα δημιουργήσει νέο με τα κριτήρια που αυτή θέλει.

Αυτή η επίθεση δεν πρέπει να περάσει. Καθηγητές, μαθητές, γονιοί, φοιτητές που είναι υποψήφιοι για διορισμό θα πρέπει να αντιδράσουν συντονισμένα και να πουν ένα μεγάλο όχι σε αυτή την λαθροχειρία που επιχειρεί η κυβέρνηση. Το σύνθημα «δαπάνες για την Παιδεία» και «μείωση μαθητών κατά τμήμα» μπορεί να ενώσει και να κινητοποιήσει σήμερα, όχι μόνο αυτά τα κομμάτια που έχουν άμεση σχέση με την Παιδεία αλλά και ολόκληρη την εργατική τάξη.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

«ΜΑΗΣ '68» - «ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΜΑΗ»

δυο βιβλία για την εξέγερση του Μάη '68

«ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΜΑΗ» του Ζάκη Κουνάδη και τη Λένας Χαραλαμποπούλου καθώς και ο **«ΜΑΗΣ '68»** που μόλις κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «Εργατική Δημοκρατία» με κείμενα του Κρίς Χάρμαν, του Πάνου Γκαργκάνα και της Μαρίας Στύλλου, είναι δύο βιβλία που πραγματίκα αξίζει να διαβαστούν.

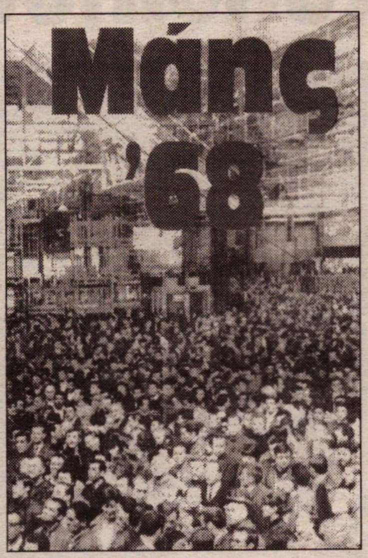

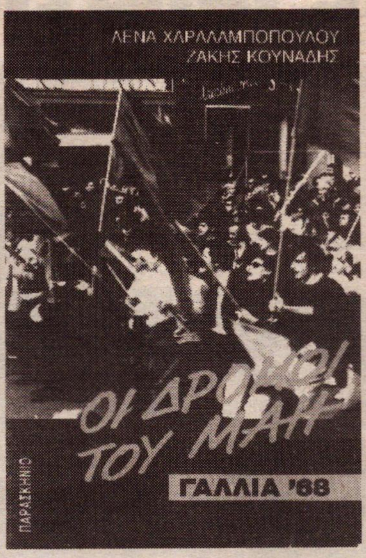

«Οι δρόμοι του Μάη» είναι η ζωντανή ιστορία του Μάη του 68'. Ολα τα συνθήματα που γράφτηκαν και φωνάκτηκαν στους δρόμους του Παρισιού, συνεντεύξεις, φωτογραφίες, ποιήματα - τα ντοκουμέντα της εξέγερσης, στις σχολές και τα εργοστάσια. Το δεύτερο βιβλίο ο «Μάης '68» πέρα από τη λεπτομερή περιγραφή των γεγονότων του Γαλλικού Μάη, δίνει και τις πολιτικές απαντήσεις στα ζητήματα που άνοιξε η μεγάλη επαναστατική έκρηξη.

Στις 10 του Μάη 68' στο Παρίσι, φοιτητές και νέοι εργάτες σήκωσαν οδοφράγματα για να αντιμετωπίσουν τη βαρβαρότητα τω CRS, των γαλλικών ΜΑΤ. Ηταν η «νύχτα των οδοφραγμάτων». Τρείς μέρες μετά, τα συνδικάτα κάλεσαν 24ωρη απεργία και συγκέντρωση σαν «συμβολική διαμαρτυρία», για την επέμβαση της αστυνομίας. Διαδήλωσαν πάνω απο 1 εκατομμύριοΤις επόμενες τρεις εβδομάδες η Γαλλία παρέλυσε απο τη μεγαλύτερη γενική απεργία στην ιστορία της. Αυτό το διάστημα, η κυβέρνηση Ντε Γκώλ βρέθηκε ανήμπορη να αντιδράσει στις εξέλιξεις. Τα εργοστάσια καταλήφθηκαν απο τους εργάτες. Το ίδιο τα νοσοκομεία, τα σχολεία, οι σιδηροδρομικοί σταθμοί ακόμα και η «Γκαλερί Λαφαγιέτ». Η απεργία απλώθηκε παντού, απο τους εργάτες των αυτοκινητοβιομηχανιών και τους δημοσιογράφους στη ραδιοτηλεόραση μέχρι τους νεκροθάφτες, τους ποδοσφαιριστές και τα μπαλέττα «Φολί Μπερζέ»

Επαναστατική αριστερά

Ο Μάης του 68' ήταν μια έκρηξη της εργατικής τάξης. Τον ρόλο του πυροδότη σ' αυτήν την έκρηξη, τον είχαν οι αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς. Οι φοιτητικές καταλήψεις ήταν δική τους πρωτοβουλία. Μέσα στις σχολές δημιούργησαν εκατοντάδες «Επιτροπές Δράσης» που έγραφαν και μοίραζαν σε όλο το Παρίσι χιλιάδες προκυρήξεις, που οργάνωναν συγκεντρώσεις στις εργατικές συνοικίες. Οταν ξέσπασε η γενική απεργία, στις επιτροπές δράσης μπήκαν χιλιάδες νέοι εργάτες που με τη σειρά τους μετέφεραν τις επαναστατικές ιδέες μέσα στους χώρους δουλειάς.

Η επαναστατική αριστερά συγκρούστηκε με την πολιτική της ηγεσίας του Κομμουνιστικού Κόμματος που αρχικά κατήγγειλε τους επαναστάτες σαν «προβοκάτορες που παίζουν το παιχνίδι των καπιταλιστών». Οταν οι «προβακάτορες» κέρδισαν την συμπαράσταση των εργατών και ξεκίνησαν οι απεργίες, έκαναν αλυσίδες στα εργοστάσια για να μην αφήσουν να «πάρουν τους εργάτες τους». Ομως οι επαναστατικές ιδέες εσπασαν πολλές φορές, τις αλυσίδες των ρεφορμιστών.

«Ωφείλουμε να απαιτήσουμε τη ριζική αλλαγή της κοινωνίας. Οι εργάτες απορρίπτουν τους τεχνοκράτες και ωφείλουν να εξασφαλίσουν τη διαχείρηση και τη λειτουργεια της επιχείρησης τους. Εργάτες και φοιτητές οι στόχοι μας είναι κοινοί. Ας δημιουργήσουμε επιτροπές δράσης στη βάση» Το παραπάνω κείμενο απο προκύρηξη στο εργοστάσιο της Ρενώ και τα συνθήματα που ακολουθούν, είναι απο τους «Δρόμους του Μάη» και δείχνουν με τον καλύτερο τρόπο τον επαναστατικό άνεμο που άρχισε να φυσάει στην κοινωνία, καθώς τα εκατομμύρια των εργατών συνειδητοποιούσαν τη δύναμη τους και γέμιζαν του τοίχους των εργοστασίων και των σχολών: «Η εξουσία είχε τα πανεπιστήμια οι φοιτητές της τα πήραν. Η εξουσία είχε τα εργοστάσια οι εργάτες της τα πήραν. Η εξουσία είχε τη ραδιοτηλεόραση οι δημοσιογράφοι της την πήραν. Η εξουσία εχει την εξουσία. Πάρτε την»

Ομως ο Γαλλικός Μάης δεν έφτασε να πάρει την εξουσία. Το ΚΚΓ και το συνδικάτο του, η CGT, ήθελαν το συμβιβασμό με την άρχουσα τάξη. Στίς 27 του Μάη οι ηγεσίες των συνδικάτων υπέγραψαν το πρωτόκολλο της Γκρενέλ μια συμφωνία που έδινε ψίχουλα. Οι γενικές συνελεύσεις απέρριψαν τις συμφωνίες. «*Απογοητεύτηκα απο τη CGT. Γιατί όταν βγήκαν από τη Γκρενέλ, φορούσαν το χαμόγελο στα χείλη και στην τελική ανάλυση δεν πήραμε τίποτα*» δήλωνε ένας νέος εργάτης της Ρενώ.

Δύο μέρες μετά τη συνέλευση της Ρενώ που απέριψε τη συμφωνία το ΚΚΓ κάλεσε διαδήλωση με αίτημα τη δημιουργία μιας «λαικής και δημοκρατικής κυβέρνησης». Η απόφαση του ΚΚ θέλησε να δείξει στον Ντε Γκώλ που ούρλιαζε για το χάος των απεργιών και τον επικείμενο «εμφύλιο πόλεμο», ότι σέβεται την «εννομη τάξη». Η αντίδραση βρήκε την ευκαιρία και επιτέθηκε. Τα CRS χτύπησαν ξανά, δολοφονώντας 2 εργάτες και 1 μαθητή, στις απεργίες και τις καταλήψεις που συνέχιζαν. Στους αγωνιστές του Μάη άρχισε να κυριαρχεί η ηττοπάθεια. Οταν έγιναν οι εκλογές ο Ντε Γκώλ κέρδισε, γιατί πια έπαιζε στο δικό του γήπεδο. Αυτός ήταν περισσότερο απο κάθε άλλον, ο εκφραστής της «έννομης τάξης».

Απέναντι στους ρεφορμιστές, η νεογέννητη επαναστατική αριστερά δεν μπόρεσε να αντιδράσει αποτελεσματικά. Το βιβλιο «Μάης '68» έρχεται να εξηγήσει τις αδυναμίες της επαναστατικής έκρηξης του '68 και να αντλήσει εμπειρίες που μπορούν να οδηγήσουν σε νίκη την επόμενη φορά. «*Οι επιτροπές δράσης ήταν ενα μέσο με το οποίο εργάτες και φοιτητές μπορούσαν να δράσουν και να μάθουν όλοι μαζί. Δρούσαν σαν υποκατάστατο ενός επαναστατικού κόμματος. Ομως δεν ήταν και τόσο καλό υποκατάστατο. Ενα επαναστατικό κόμμα αναπτύσσει μιά καθαρή ανάλυση των γεγονότων, μιά κατανόηση του πως επιχειρηματολογεί απέναντι στους εργάτες, μιά εθελοντική εσωτερική πειθαρχία*», γράφει ο Χάρμαν.

Οι επαναστατικές οργανώσεις είχαν τη δυναμική, αλλα δεν ήταν ριζωμένες μέσα στην εργατική τάξη. Επίσης είχαν αντιλήψεις επηρεασμένες απο την κινέζικη «Πολιτιστική επανάσταση» ή τα αντάρτικα κινήματα, που σύντομα φάνηκε οτι δεν μπορούσαν να πάνε μακριά. Η Κίνα αποδείχτηκε «μιά απο τα ίδια» με τα σταλινικά καθεστώτα. Τα αντάρτικα κινήματα απομονώθηκαν και ηττήθηκαν.

Η επανάσταση είναι επίκαιρη

«Ο Μάης ήταν η επιβεβαίωση του Μαρξισμού που παραμένει επίκαιρος», γράφει ο Π. Γκαργκάνας. «Η αστική τάξη διαπίστωσε με φρίκη οτι τα μεταπολεμικά οικονομικά θαύματα δεν είχαν απαλλάξει τον καπιταλισμό απο τον ιστορικό νεκροθάφτη του». Η προοπτική βρίσκεται στη σύνδεση της ριζοσπαστικοποίησης με τις ιδεες του Μάρξ, του Λένιν, του Τρότσκι, της Λούξεμπουργκ, του Γκράμσι.

Σήμερα ακόμα και οι καπιταλιστές μιλάνε για τον κίνδυνο ενός νέου Μάη του '68. Η άρχουσα τάξη δεν βρίσκει δίεξοδο απο την κρίση παρά μόνο στην συνεχή σκληρή επίθεση στην εργατική τάξη. Η ασφαλιστική δικλείδα των ρεφορμιστικών κομμάτων που το '68 έκλεισαν τις απεργίες κάνοντας μεταρρυθμίσεις σήμερα δεν υπάρχει. Η κρίση επιβάλλει στις σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις να ακολουθούν την ίδια πολιτική με τις δεξιές.

«*Γιά πρώτη φορά η κρίση αφήνει ανοικτό το δρόμο για τις επαναστατικές ιδέες και οργανώσεις να μεγαλώσουν*» υποστηρίζει η Μ. Στύλλου. Το ερώτημα σήμερα δεν είναι αν θα δημιουγηθούν εκρήξεις, αλλά αν αυτές οι εκρήξεις θα μπορέσουν να έχουν στην ηγεσία τους κόμματα που να στηρίζονται στις ιδέες του Μαρξισμού, ριζωμένα μέσα στην εργατική τάξη.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

10/6: Φταίνε οι αυξήσεις για τη κρίση;

17/6: Παγκοσμιοποίηση - ενα ψεύτικο αλλοθι

24/6: Θα φέρει την ειρήνη η συμφωνία στην Ιρλανδία

1/7: Ιδιωτικοποιήσεις

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

9/6: Γριβας και ΕΟΚΑ Β

16/6:Παγκοσμιοποίηση - ενα ψεύτικο αλλοθι

23/6: Τι είναι διαλεχτική

30/6: Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

11/6: Ο εμφύλιος στην Ελλάδα

18/6: Ιδιωτικοποιήσεις

25/6: AIDS και καπιταλισμός

2/7: Πως χάθηκε η Ρώσικη επανάσταση

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

10/6: Ιδιωτικοποιήσεις

17/6: 9 χρόνια απο τη σφαγή της Τιενανμέν

24/6: Γερμανική Σοσιαλδημοκρατί7

1/7: Ο εμφύλιος στην Ελλαδα

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

12/6: Ποιος μπορεί να σώσει το περιβάλλον

19/6: Παγκοσμιοποίηση - ενα ψευτικο άλλοθι

25/6:Η πάλη για την απελευθέρωση των ομοφυλόφιλων

2/7: Ο ρόλος της βίας στην Ιστορία

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα

της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.

Τ.Κ. 7280, Λευκωσια

Fax - τηλ. 02-349770

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ______________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ___________________

Τ.Κ. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Μουντιάλ της ψυχαγωγίας ή της κερδοσκοπίας

Εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο θα στρέψουν την προσοχή τους, αυτό το μήνα σ' αυτό που πολλοί δημοσιογράφοι μας πουλούν σαν το γεγονός της χρονιάς. Δεν μιλούμε για τις εργατικές εκρήξεις που είδαμε στην Ινδονησία, το Κοσσυφοπέδιο και την Παλαιστίνη αλλά για το Μουντιάλ 98.

Το ποδόσφαιρο και τα σπορ γενικά μας λεν φέρνουν τον κόσμο κοντά και την ειρήνη ανάμεσα μας.

Η πραγματικότητα δυστυχώς είναι πολύ διαφορετική. Το ποδόσφαιρο όπως και όλα τα άλλα σπορ αποτελούν μια απο τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις στον πλανήτη. Η JVC, η FUJI και η CANNON είχαν επιχορηγήσει το Μουντιάλ 94 στις ΗΠΑ με 17 εκατομμύρια λίρες ενώ η SONY εξασφάλισε την αποκλειστική διαφήμιση των προϊόντων της στον τελικό του Μουντιάλ '98.

Τα κέρδη που κάνουν τέτοιου είδους εταιρείες μέσα απο την διαφήμιση είναι εκατομμύρια και δισεκατομμύρια δολάρια. Πριν τέσσερα χρόνια, στο Μουντιάλ 94, η NIKE είχε πωλήσεις των $4,73 δισ. στην Αμερική μόνο. Ενώ οι πωλήσεις των παπουτσιών μπάσκετ που διαφήμισε ο Μάικλ Τζόρνταν, στην Αμερική, έφτασαν τα $600 εκ. Το κόστος διαφημίσεων αθλητικών ειδών για το 2000 υπολογίζεται να φτάσει τα $430 δισ. παγκόσμια.

Μουντιάλ 1938. Οι ποδοσφαιριστές χαιρετούν ναζιστικά πρίν απο το μάτς μεταξύ των ομάδων της Αγγλίας και της Γερμανίας. Η ομάδα της Αγγλίας με άσπρες φανέλες

Για να εξηγήσουμε την σχέση ανάμεσα στον καπιταλισμό και στα σπορ και να εξηγήσουμε γιατί εκατομμύρια άνθρωποι παρακολουθούν και απολαμβάνουν τα σπορ θα πρέπει να ξεκινήσουμε - όπως κάνουν και οι καπιταλιστές - απο το τι συμβαίνει μέσα στην διαδικασία της παραγωγής. Για πολύ κόσμο τα σπορ είναι ένας μηχανισμός για να ξεφύγουν απο την υπερκόπωση που βιώνουν κάτω απο τον ζυγό της μισθωτής εργασίας. Ένα ζυγό που όπως έλεγε και ο Μαρξ, *«εξαντλεί στο έπακρο το νευρικό και μυϊκό σύστημα. Δεσμεύει κάθε ίχνος ελευθερίας τόσο της σωματικής όσο και της πνευματικής δραστηριότητας».*

Όσο όμως κι αν εμείς καταφεύγουμε στα σπορ σαν ένα τρόπο ψυχαγωγίας άλλο τόσο ο καπιταλισμός επανέρχεται για να εκμεταλλευτεί αυτή την βασική μας ανάγκη. Ο Χάρη Μπρεϊβερμαν στο βιβλίο *"Εργασία και μονοπωλιακό κεφάλαιο"* εξηγεί ότι: *"τα σπορ ξαναδίνουν στο ανθρώπινο σώμα κάποιες απο τις λειτουργίες που [η εργασία και] οι μηχανές έχουν αποσπάσει απο αυτό. Αυτό όμως γίνεται για να υπηρετήσουν ακόμη περισσότερο οι άνθρωποι την [εργασία και την] μηχανή μέσα στην διαδικασία της παραγωγής".*

Ανταγωνισμός

Τα σπορ δεν είναι όμως μόνο ένα μέσο ψυχαγωγίας που εκμεταλλεύεται ο καπιταλισμός είναι και μέσον μέσα απο το οποίο το σύστημα δικαιολογεί και προωθεί τον ανταγωνισμό. Μέσα απο τα σπορ εκπαιδεύει τους ανθρώπους στην πειθαρχία την υπακοή και στην ανοχή στην ιεράρχηση.

Η συνεχής επανάληψη - ποιος τρέχει γρηγορότερα, ποιος είναι δυνατότερος, ποιος μπορεί να πηδήξει μακρύτερα - ενισχύει την αλλοτρίωση του ατόμου. Το να βγεις πρώτος και να νικήσεις τον αντίπαλο σου είναι το κυρίαρχο πράγμα κι αυτό ισχύει τόσο στα "ομαδικά" όσο και στα "ατομικά" σπορ.

Η ιδεολογία των σπορ, κρύβει τις πραγματικές δομές των παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων και τις παρουσιάζει σαν "φυσικές" σαν να υπήρχαν απο πάντα.

Τα σπορ μετατρέπουν τις σχέσεις αναμεσα στα άτομα σε σχέσεις μεταξύ ανθρώπων και πραγμάτων: τα σκορ, τα ρεκόρ, τις μηχανές και τα όργανα που χρησιμοποιούνται στα σπορ.

Ο ήρωας της ιδεολογίας των σπορ είναι ο "αυτοδημιούργητος" άντρας ή γυναίκα που κατακτά το προβάδισμα έναντι των άλλων με τις δικές του/της προσπάθειες. Το μήνυμα είναι σαφές, ο καθένας μπορεί να φτάσει στην κορυφή μέσα σ' αυτή την κοινωνία αρκεί να το προσπαθήσει. Τίποτα απ' όλα αυτά βέβαια δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Κανένας δεν καταφέρνει τίποτα μόνο με τις δικές του δυνάμεις, ιδιαίτερα όταν το 90% των αθλητών παραδέχονται ότι κάνουν χρήση στεροειδών και χημικών ουσιών. Στο ποδόσφαιρο ισχύουν τα ίδια και χειρότερα. Αρκεί να θυμηθεί κανείς ότι η ομάδα της Αργεντινής κέρδισε το Μουντιάλ 78 στην Αργεντινή επειδή η χούντα της Αργεντινής εξαγόρασε μια σειρά απο παίκτες και διαιτητές.

Τέλος η προετοιμασία των αθλητών είναι μια διαδικασία που γίνεται όλο και πιο απάνθρωπη και που αντιμετωπίζει τους ανθρώπους σαν μηχανές. Είναι μια διαδικασία που βασίζεται σε τεχνικές πολύ όμοιες μ' αυτές που χρησιμοποιούνται στους χώρους δουλειάς: αυστηρή πειθαρχία, πίεση για ψηλότερες αποδόσεις, σκληρή δοκιμασία ακόμα και καταστροφή του ανθρώπινου σώματος.

Ιστορία των σπορ

Στις αταξικές κοινωνίες τα σπορ δεν υπήρχαν όπως τα ξέρουμε σήμερα. Χαρακτηριστική είναι η περιγραφή ενός παιγνιδιού απο τον Jacques Meunier, μελετητή του αυτόχθονου πληθυσμού στον Αμαζόνιο: *«ο παίκτης που σκόραρε αυτομάτως άλλαζε ομάδα. Με αυτό τον τρόπο οι νικητές αδυνατούσαν κι αυτοί που έχαναν ενισχύονταν. Έτσι το σκορ διατηρούταν σε ισορροπία».*

Τα ανταγωνιστικά σπορ εμφανίσθηκαν με την ανάπτυξη των ταξικών κοινωνιών. Κάθε φορά που η μορφή της κοινωνίας άλλαζε, άλλαζαν και τα σπορ. Για παράδειγμα οι Ολυμπιακοί αγώνες ήταν απαγορευμένοι κατά την επικράτεια του Βυζαντίου. Επιπλέον οι Ολυμπιακοί αγώνες στην αρχαία Ελλάδα δεν έχουν καμία σχέση με τους Ολυμπιακούς αγώνες που εφευρέθηκαν το 1896 απο τον Κουμπερτέν.

Οι Ολυμπιακοί αγώνες στην αρχαία Ελλάδα ήταν θρησκευτικό φεστιβάλ στο οποίο πρόσβαση είχε μόνο μια μικρή προνομιούχα τάξη. Πάνω απ' όλα ήταν μια μορφή οργάνωσης για την εκπαίδευση των πολεμιστών, δηλαδή των οργάνων καταστολής στην αρχαιότητα.

Σήμερα οι Ολυμπιακοί όπως και το Μουντιάλ είναι ένα φεστιβάλ εκμετάλλευσης και κερδοσκοπίας - απο τα μπρελόκ, τις φανέλες και τα καπελάκια μέχρι τα εκατομμύρια που παίζονται στον τζόγο. Είναι ένας μηχανισμός που αποσπά κέρδη μέσα απο τη ψυχαγωγία και το θέαμα. Το Μουντιάλ φέτος προβλέπεται ν' αφήσει στην ΦΙΦΑ κέρδη ύψους £40 εκατομμυρίων! Είναι όμως κι ένας μηχανισμός μέσα απο τον οποίο καλλιεργείται ο ρατσισμός, ο εθνικισμός και η διάσπαση κάθε μορφής της εργατικής τάξης.

Οι φασίστες στην Γαλλια θεωρούν ότι το Μουντιάλ είναι μια ευκαιρία για να ενθαρρύνουν τις ρατσιστικές τους επιθέσεις στους ξένους.

Στο ποδόσφαιρο και γενικότερα στον αθλητισμό όταν μια ομάδα ή ένας αθλητής διαπρέψουν στο διεθνή χώρο οι αστοί θυμούνται ότι τέτοιες επιτυχίες αποτελούν απόδειξη της εθνικής ανωτερότητας των Ελλήνων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα έξαρσης εθνικισμού ήταν αυτό του Ευρωπαϊκού τελικού κυπέλλου μπάσκετ μεταξύ του ΠΑΟΚ και της αντίστοιχης τούρκικης ομάδας πριν ένα χρόνο στην διάρκεια του οποίου έγινε μακελειό.

Ο εθνικισμός είναι βαθιά ριζωμένος στα σπορ. Ο Φρεντερικ Ζαν, ο εμπνευστής της ενόργανης γυμναστικής, έλεγε τη δεκαετία του 1860, πως οι ασκήσεις γυμναστικής χρειάζονται για να κρατούν τους νέους σε καλή κατάσταση και όχι μαλθακούς, για τον επερχόμενο πόλεμο μεταξύ του Ναπολέοντα και της Γερμανίας. Οι πρώτες οδηγίες του για την γυμναστική είναι απλά στρατιωτικές ασκήσεις (στοιχισμένο βάδισμα κτλ).

Είναι φανερό ότι κάθε δικτατορία στον κόσμο έχει δώσει παρά πολύ έμφαση στα σπορ και τη γυμναστική όπως έγινε στην Αργεντινή με το Μουντιάλ 78 και στην Ναζιστική Γερμανία με τους Ολυμπιακούς του 36. Αξίζει επίσης να αναφέρουμε τις καταπιεστικές μεθόδους που χρησιμοποιούσε το Ανατολικό Μπλοκ για να εμφανίζει πρωταθλητές οι οποίοι πολλές φορές έβρισκαν άσυλο στην Δύση. Ο διάσημος Πούσκας της Ουγγαρίας είναι ένα απο τα πολλά τέτοια παραδείγματα.

Τα σπορ σήμερα αποτελούν ένα κοινωνικό θεσμό που σύμφωνα με τον Μαρξ "όλοι οι συνηθισμένοι κοινωνικοί θεσμοί έχουν δημιουργηθεί με την βοήθεια του κράτους και έχουν πάρει μια πολιτική μορφή."

Αυτό βέβαια ισχύει και για το ποδόσφαιρο που θεωρείται απο τα πιο δημοφιλή και "λαϊκά" σπορ.

Ποδόσφαιρο και ιμπεριαλισμός

Η ίδρυση της Αγγλικής ποδοσφαιρικής ομοσπονδίας, των Αμερικανικών Ενώσεων Ράγκπυ και μπάσκετμπολ έγιναν το 1862, το 1871 και 1876 αντίστοιχα. Οι καινούργιοι Ολυμπιακοί αγώνες και ο ποδηλατικός αγώνας Tour De France αρχισαν μέσα στην δεκαετία του 1890. Όλες αυτές οι ημερομηνίες είναι χαρακτηριστικές. Ανταποκρίνονται στο συγκεκριμένο στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού που αποκαλούμε ιμπεριαλισμό.

Το ποδόσφαιρο ήταν ένα προϊον των ιδιωτικών σχολείων της Βρετανίας. Στα σχολεία δηλαδή που σπούδαζαν οι νεαροί άντρες, που θα γίνονταν αργότερα ναύαρχοι, τραπεζίτες και διοικητές της βρετανικής αυτοκρατορίας. Το ποδόσφαιρο αποσκοπούσε στο να εμφυσηθούν οι αρετές της αυτοπειθαρχίας, του σεβασμού και της πρωτοβουλίας. Αυτό το σπορ που ξεκίνησε για τους νεαρούς γόνους της, η άρχουσα τάξη το μετέφερε συνειδητά στις κατώτερες τάξεις για να εκπαιδεύσει και να πειθαρχήσει την νεολαία της εργατικής τάξης. Το ένα τέταρτο των ποδοσφαιρικών λεσχών στήθηκαν απο την εκκλησία.

Το ποδόσφαιρο διαδόθηκε παγκόσμια απο βρετανούς μηχανικούς, στρατιώτες, επιχειρηματίες και ιεραπόστολους. Το ποδόσφαιρο εξαπλώθηκε παντού όπου ο βρετανικός ιμπεριαλισμός είχε επιρροή. Το ίδιο έγινε με το κρίκετ. Το μπάσκετ εξαπλώθηκε με παρόμοιο τρόπο όπου ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός είχε επιρροή.

Μετά απο όλα αυτά, είναι φανερό ότι τα σπορ είναι άμεσα δεμένα με τον καπιταλισμό. Παράγονται όπως οποιοδήποτε άλλο εμπόρευμα στην αγορά, για μαζική κατανάλωση και τεραστία κέρδη. Εκφράζουν σε απόλυτο βαθμό την αστική ιδεολογία του ατομισμού, τον ανελέητο ανταγωνισμό, τον εθνικισμό, το σεξισμό, το ρατσισμό.

Μέσα στον κόσμο των σπορ υπάρχουν βέβαια και οι περιπτώσεις όπου τα πράγματα δεν πανε όπως θα τα ήθελαν οι καπιταλιστές. Στους Ολυμπιακούς του 1936, ο μαύρος αμερικανός αθλητής Τζέσσυ Όουεν έδωσε ένα χαστούκι στην ναζιστική ιδεολογία κερδιζοντας 4 χρυσά μετάλλια. Στο Μουντιάλ 86 στο Μεξικό οι εργάτες κόντρα στη λιτότητα της κυβέρνησης φώναζαν "δεν θέλουμε γκολ, θέλουμε φασόλια". Το ίδιο κάνουν και οι εργαζόμενοι στην Air France και οι γάλλοι φορτηγατζήδες που απειλούν με απεργίες ενάντια στις περικοπές να σαμποτάρουν το φετινό Μουντιάλ.

Χρειάζεται προσοχή όμως για να μην υπερβάλλουμε με αυτά τα παραδείγματα. Τις περισσότερες φορές οι επιθέσεις των φίλαθλων στρέφονται στους παίκτες και στους φίλαθλους της αντίπαλης ομάδας αναπαράγοντας τον ανταγωνισμό που προωθεί το σύστημα.

Το πιο σημαντικό ίσως σημείο για τους σοσιαλιστές είναι ότι στα σπορ το στοιχείο του παιχνιδιού έχει χαθεί. Σε μια σοσιαλιστική κοινωνία θα δημιουργηθούν οι συνθήκες για ν' αντικατασταθούν τα σπορ με νέες μορφές διασκέδασης και σωματικής ψυχαγωγίας που θα ενισχύουν το παιχνίδι κι όχι τον ανταγωνισμό.

Μάρκος Οικονόμου

εργατικη δημοκρατια

ΕΛΛΑΔΑ

Ο σοσιαλδημοκράτης και «εκσυγχρονιστής» Σημίτης κατέβασε τα ΜΑΤ και ακολουθά τον δρομο του Μητσοτάκη κτυπώντας με την ιδια βαρβαρότητα απεργούς.

Η απόφαση του να ιδιωτικοποιήσει την Ιονική τράπεζα ήταν πρόκληση για τους ελληνες εργαζόμενους και τα συνδικάτα. Για αυτό και η απάντηση ηταν άμεση.

Δυναμικό ΟΧΙ στο ξεπούλημα τής Ιονικής

Οι εργαζόμενοι της Ιονικής κήρυξαν στις 6 Μάη, τετράωρη στάση εργασίας. Εκατοντάδες εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν, ενω ακολούθησε μια οργισμένη πορεία προς τη Βουλή οπου τα ΜΑΤ τους κτύπησαν βάρβαρα, στέλνοντας δύο από αυτούς στο νοσοκομείο.

Ολοι οι εργαζόμενοι ηταν αγανακτησμένοι με την επίθεση της αστυνομίας αλλα και αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγωνα. Αυτή τους η αποφασιστικότητα ανάγκασε την ηγεσία της ΟΤΟΕ, να κηρύξει 24ωρη παντραπεζική απεργία για τις 11 Μαη, την πρώτη 24ωρη απο το 1993.

Συγκρουση

Ο Σημίτης ανακοίνωσε ενα μακρύ κατάλογο με 11 ιδιωτικοποίησεις που προγραμματίζει σαν συνέχεια αν καταφέρει να επιβάλει το πούλημα της Ιονικής, ελπίζοντας να σπάσει το ηθικό των απεργών. Δεν έμεινε ομως στις φραστικές απειλές. Εστειλε τέσσερεις διμοιρίες των ΜΑΤ για να συλλάβουν πέντε απεργούς που περιφρουρούσαν την κατάληψη του Μηχανογραφικού Κέντρου και κήρυξε παράνομη την απεργία, στέλνοντας απεργούς στα δικαστήρια.

Αυτή του η ενέργεια ξεσήκωσε θύελλα εργατικών κινητοποιήσεων συμπαράστασης. Εκαντοντάδες εργαζόμενοι έτρεξαν να στηρίξουν την απεργιακή φρουρά ενω η πίεση του κόσμου ανάγκασε την αστυνομία να απελευθερώσει πολύ γρήγορα τους δύο απεργούς που είχαν συλληφθεί απο τα ΜΑΤ μέσα στην κατάληψη.

Η ΟΤΟΕ κάλεσε τους τραπεζοϋπάλληλους όλων των τραπεζων σε πανελλαδική 24ωρη. Οι εργαζόμενοι του ΗΣΑΠ παράτησαν τη δουλιά τους και ενώθηκαν με τους απεργούς του ΟΣΕ, σε μια ενθουσιώδη διαδήλωση και έσμιξαν μπροστά στο Μηχανογραφικό με τους εργαζόμενους στα λιμάνια.

Ξεπούλημα

Το πούλημα της Ιονικής τράπεζας απο την κυβέρνηση Σημίτη είναι δεμένο με την δέσμευση της προς τους βιομήχανους και την Ευρωπαϊκή Ενωση, οτι θα επιταχύνει το πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων και των περικοπών.

Πίσω απο τις διακηρύξεις για «εκσυγχρονισμό» και «πορεία προς την ευρώπη» κρύβεται το ξεπούλημα των υπηρεσιών κρατικής πρόνοιας στους καπιταλιστές.

Η προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της Ιονικής, της τέταρτης μεγαλύτερης δημόσιας τράπεζας της Ελλάδας, είναι πραγματικό σκάνδαλο που χαρίζει κολοσσιαία κέρδη στους τραπεζίτες. Σαν επικρατέστερη για την αγορά της Ιονικής είναι η Τράπεζα Πίστεως του Γ. Κωστόπουλου, ο οποίος είναι απο τους «πετυχημένους» έλληνες τραπεζίτες με 73 δις δραχμές κέρδη για το 1997.

Το πόσο σκανδαλώδης είναι η μεθόδευση της ελληνικής κυβέρνησης φαίνεται απο το γεγονός οτι οι κρατικές τράπεζες, Εμπορική και Εθνική, πουλάνε τις μετοχές της Ιονικής γιά να ρίξουν την τιμή της. Απο την μέρα που ανακοινώθηκε η ιδιωτικοποίηση, η μετοχή της Ιονικής εχει πέσει 25% με πτώση κάθε μέρα που φτάνει το όριο του 8%. Αυτό σημαίνει οτι ο αγοραστής (δηλαδή ο Κωστόπουλος) θα πληρώσει 90 δίς λιγότερα για την αγορά της Ιονικής!

Ακόμα, ο Κωστόπουλος εχει καταφέρει ενα μεγάλο κτύπημα στο συνδικαλισμό της τράπεζας του. Μετά την ήττα της απεργίας στην Τράπεζα Πίστεως ο Κωστόπουλος χρησιμοποίησε κάθε μέσο για να εχει την πλειοψηφία η ΔΑΚΕ (συντεχνία της Νέας Δημοκρατίας) και φυσικά και τον έλεγχο της. Οσο για τις εργασιακές σχέσεις, υπάρχει συνεχής εντατικοκοποίηση αφού πολιτική της τράπεζας είναι να ανοίγει νεα καταστήματα με οσο γίνεται λιγότερο προσωπικό.

Αν ο Κωστόπουλος αγοράσει την Ιονική θα καταργήσει καταστήματα που αλληλοκαλύπτονται, θα συγχωνεύσει μηχανογραφικά κέντρα κλπ. Αυτό σημαίνει χτύπημα των εργαζόμενων με μετατάξεις, αλλαγές στους οργανισμούς και χιλιάδες απολύσεις τόσο για τους εργαζόμενους της Ιονικής αλλά και της Πίστεως.

Συντονισμένη απάντηση

Η προσπάθεια του Σημίτη να επιβάλει ιδιωτικοποιήσεις και μια σειρά απο αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις με πρώτο κτύπημα την Ολυμπιακή βρήκε μπροστά του, τους εργαζόμενους απο τις άλλες ΔΕΚΟ (επιχειρήσεις Κοινής Ωφελείας). Αυτή η δυναμική απάντηση των εργαζομένων ανάγκασε την ελληνική κυβέρνηση να δεχτεί τον συμβιβασμό που της πρόσφεραν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Τώρα ο Σημίτης προσπαθεί με την Ιονική να ξαναπεράσει στην επίθεση. Ομως τα πράγματα είναι ακόμα πιο σκούρα γι' αυτόν και τους έλληνες καπιταλιστές. Η συμπαράσταση, που βρήκαν οι εργαζόμενοι της Ιονικής απο τους άλλους εργαζόμενους, που σήμερα παλεύουν ενάντια στις απολύσεις, τις περικοπές και τα προγράμματα λιτότητας της ελληνικής κυβέρνησης, είναι η καλύτερη απάντηση για να φτάσει ο αγώνας όλων στη νίκη.

Με τον συντονισμένο και οργανωμένο αγώνα, οι έλληνες εργαζόμενοι μπορούν να μετατρέψουν τα νέα σχέδια του Σημίτη σε Βατερλώ της λιτότητας και των ιδιωτικοποιήσεων.

Οι απεργοί της Ιονικής ανοίγουν το δρόμο για μια νίκη όλων των εργατών, που παλεύουν ενάντια στη λιτότητα, ενάντια στις θυσίες που θέλει να τους φορτώσει η ελληνική άρχουσα τάξη.

Για μας εδώ στη Κύπρο αυτοί οι αγώνες αποτελούν ένα φωτεινό παράδειγμα γιά το πως μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τις επιθέσεις της κυβέρνησης και των αφεντικών. Ηδη η κυβέρνηση Κληρίδη έχει ανοίξει το κεφάλαιο των ιδιωτικοποιήσεων στα αεροδρόμια, τα λιμάνια, την ΑΤΗΚ, ΑΗΚ, τις Κυπριακές Αερογραμμές και αλλού. Το μήνυμα που μας στέλνει η εργατική τάξη απο την Ελλάδα είναι οτι, μόνο με δυναμικές κινητοποιήσεις βάζεις φρένο στα προγράμματα των ιδιωτικοποιήσεων, των περικοπών και των απολύσεων.

Δημητρα Χριστοδουλου

Ξέσπασμα αγώνων σ' Ανατολή καί Δύση

Στις αρχές του Απρίλη η εταιρεία "Patrick" που εκμεταλλεύεται πολλά από τα λιμάνια της Αυστραλίας, με τη βοήθεια της δεξιάς κυβέρνησης, απέλυσε 1400 λιμενεργάτες και τους αντικατέστησε με ασυνδικάλιστους απεργοσπάστες. Ο τελικός τους στόχος ήταν να αποδυναμώσουν και να διαλύσουν την Ένωση Εργατών Θαλάσσης (MUA), μια δυνατή και μεγάλη συνδικαλιστική οργάνωση.

Η μαζική απόλυση πυροδότησε μια σειρά από απεργιακές κινητοποιήσεις στα λιμάνια που κέρδισαν την έμπρακτη συμπαράσταση χιλιάδων εργαζόμενων από τους πιο διαφορετικούς κλάδους (οικοδόμοι, μεταλλεργατες, δάσκαλοι). Τα συνδικάτα της Βικτόρια, ενός από τα ομόσπονδα κράτη της Αυστραλίας, κήρυξαν 24ωρη απεργία συμπαράστασης στους απολυμένους λιμενεργάτες.

Μαζικές απεργιακές φρουρές παράλυσαν σχεδόν όλα τα λιμάνια για τρεις βδομάδες επιφέροντας τεράστιες ζημιές στα αφεντικά από τις χιλιάδες τόνους τρόφιμα που σάπισαν στις αποβάθρες. Η παραγωγή στις μεγάλες αυτοκινητοβιομηχανίες σταμάτησε γιατί στηρίζεται στις καθημερινές παραλαβές εξαρτημάτων από τις "αδελφές εταιρίες" στις γύρω χώρες.

Όπου η αστυνομία προσπάθησε να σπάσει τις απεργιακές φρουρές, αντιμετώπισε τη σθεναρή αντίσταση των απολυμένων και των συμπαραστατών τους.

Η συμπαράσταση πέρασε τα σύνορα της Αυστραλίας. Το Εθνικό Συμβούλιο της Ένωσης Λιμενεργατών της Ιαπωνίας, αποφάσισε να μην επιτρέψει σε κανένα πλοίο από την Αυστραλία, που έχει φορτωθεί από απεργοσπάστες, να ξεφορτώσει.

Η συλλογικότητα, η αλληλεγγύη και η αποφασιστικότητα έφερε τη νίκη. Το δικαστήριο κήρυξε παράνομη την απόλυση και διέταξε την "Patrick" να τους ξαναπροσλάβει. Παρόλο που η εταιρία κατάφερε να πετύχει την αναβολή της απόφασης, τώρα τα αφεντικά και η κυβέρνηση που τους στηρίζει, έχουν εφιάλτες, "*και μόνο στη σκέψη ότι θα συνεχιστεί αυτή η παρτίδα ρώσικης ρουλέτας με ένα περίστροφο οπλισμένο με την οικονομική ύφεση και την πολιτική αστάθεια*", όπως έγραψε μια ναυτιλιακή εφημερίδα,

Στην Ινδονησία η εξέγερση των φοιτητών και εργατών έσπρωξε ολόκληρο το σύστημα σε απόσταση αναπνοής από την πλήρη κατάρρευση και οδήγησε στην αντικατάσταση του Σουχάρτο. Ο διάδοχος του, που ανήκει στο ίδιο διεφθαρμένο καθεστώς συνεχίζει να αντιμετωπίζει αντιδράσεις και η τύχη του κρέμεται από πολύ λεπτές ισορροπίες που πρέπει να κρατηθούν ανάμεσα στο κέρδισμα της εμπιστοσύνης των μαζών και των μεγάλων τοπικών και ξένων επιχειρήσεων.Στη πιο επιτυχημένη "Τίγρη του Ειρηνικού" τη Ν. Κορέα, οι 2000 εργαζόμενοι στη Χιουντάι κατάλαβαν τα κεντρικά γραφεία της εταιρίας ενάντια στα σχέδια της να απολύσει το 18% των εργαζομένων. Τη επόμενη μέρα, στις 27 του Μάη, η ανεπίσημη Κορεατική Συνομοσπονδία Εργατικών Σωματείων κήρυξε τριήμερη γενική απεργία ενάντια στις απολύσεις.

Στην Σιβηρία, οι ανθρακωρύχοι κατάλαβαν για βδομάδες τον υπερσιβηρικό σιδηρόδρομο επειδή για μήνες ήταν απλήρωτοι. Μετά απο λίγες μέρες οι συνάδελφοι τους στην Ουκρανία ακολούθησαν τον δρόμο της απεργίας για τα δικά τους αιτήματα.

Στη Γαλλια την 1η Ιουνίου οι χειριστές της Air France, μόλις οκτώ μέρες πριν το Μουντιάλ, κήρυξαν τριήμερη απεργία ενάντια στις περικοπές. Ήδη απο την πρώτη μέρα το 80% των πτήσεων ακυρώθηκε, απειλώντας έτσι τη κανονική διεξαγωγή των αγώνων.

Στη Δανία πάνω απο 500 χιλιάδες εργαζόμενοι - το 10% του πληθυσμού της χώρας - απεργούσαν για δυο βδομάδες, διεκδικώντας μεγαλύτερες αυξήσεις και μια έκτη βδομάδα πληρωμένης άδειας τον χρόνο. Η απεργία παράλυσε την οικονομία της Δανίας και προκάλεσε τεράστια προβλήματα στις επιχειρήσεις των υπόλοιπων σκανδιναβικών χωρών.

Κανένας δεν περίμενε να ξεσπάσουν αυτές οι απεργίες. Ο θυμός των εργατών εκράγηκε ξαφνικά και απότομα. Οι απεργίες έδειξαν την δύναμη των εργατών όταν παλεύουν και δρούν συλλογικά.

Παντού τα αφεντικά και οι κυβερνήσεις προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης με τον ίδιο τρόπο. Περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, απολύσεις, μειώσεις μισθών και κτύπημα "κεκτημένων" αλλά και οι εργαζόμενοι σε κάθε γωνιά του πλανήτη υψώνουν τις γροθιές ενάντια στα αφεντικά και δείχνουν ότι έχουν την δύναμη και την οικονομική αλλά και την πολιτική τους κρίση να βαθύνουν.

Η αντίσταση των εργατών παγκόσμια είναι πλέον ένας σημαντικός παράγοντας των εξελίξεων που τα ΜΜΕ δεν μπορούν πια να τον αγνοήσουν, στέλλοντας έτσι παντού το μήνυμα της αντίστασης και της πάλης των εργαζομένων απο τα κάτω.

Οι άρχουσες τάξεις σ' ολόκληρο τον πλανήτη έπαψαν να φαίνονται ακλόνητες. Αυτό το μήνυμα φτάνει και στην Κύπρο.

Μυριάνθη Λοίζου